paliacate Zapatista
αυτοοργανωμένη ελευθεριακή συνέλευση

paliacatezapatista.wordpress.com

paliacatezapatista@gmail.com

Paliacate Zapatista #01

Κείμενο αυτοπαρουσίασης της αυτοοργανωμένης ελευθεριακής συνέλευσης,

Paliacate Zapatista / Αυτοί και εμείς - V. Η Έκτη / Να σειστούν τα έγκατα της γης / ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ… / ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΔΙΕΘΝΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κείμενο αυτοπαρουσίασης της αυτοοργανωμένης, ελευθεριακής συνέλευσης: "Paliacate Zapatista"

«Πίσω από μας είμαστε εσείς. Πίσω από τις κουκούλες μας είναι το πρόσωπο όλων των αποκλεισμένων γυναικών, όλων των ξεχασμένων ιθαγενών, όλων των καταδιωγμένων ομοφυλοφίλων, όλων των περιθωριοποιημένων νέων, όλων των κατατρεγμένων μεταναστών, όλων των φυλακισμένων για το λόγο και τη σκέψη τους, όλων των ταπεινωμένων εργατών, όλων των νεκρών από λησμονιά, όλων των απλών και συνηθισμένων ανδρών και γυναικών που δεν μετράνε, δε φαίνονται, δεν έχουν όνομα, δεν έχουν αύριο».

Πριν από 22 χρόνια άντρες και γυναίκες χωρίς πρόσωπα από τα Υψίπεδα, το Βορά και τη Σέλβα της Τσιάπας – οι «κανείς» για την μεξικανική πολιτική τάξη αλλά και την αριστερά – κηρύσσουν, με την ένοπλη εξέγερσή τους, τον πόλεμο στην εξουσία του χρήματος, αμφισβητώντας, προκαλώντας και ανατρέποντας θεωρίες, προγράμματα και πρακτικές που μέχρι τότε κυριαρχούσαν σε όλες τις επαναστατικές διεργασίες. Γεννιέται ένα κίνημα, λοιπόν, που αποφασίζει να αυτοχειραφετηθεί, απορρίπτοντας το ρόλο του «επαίτη», και να εξεγερθεί ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, το κράτος και σε κάθε μορφής εξουσία και κυριαρχία. «Γιατί για μας, τους άντρες και γυναίκες Ζαπατίστας, είναι ξεκάθαρο ότι δεν είμαστε ζητιάνοι ή άχρηστοι που ελπίζουν ότι τα πάντα θα λυθούν μόνα τους. Είμαστε λαοί με αξιοπρέπεια, με αποφασιστικότητα και συνείδηση στον αγώνα για την πραγματική ελευθερία και δικαιοσύνη για όλες, για όλους, για ολόες. Ανεξάρτητα από το χρώμα, τη φυλή, το φύλο, τη θρησκεία, το ημερολόγιο ή τη γεωγραφία τους.» Αντιπαλεύοντας οποιαδήποτε μορφή ηγεμονισμού, ομοιογένειας και πρωτοπορίας, χτίζει την αυτονομία του στην πράξη, δημιουργώντας νέες κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις, απελευθερωμένες από το ζυγό της εκμετάλλευσης, της λεηλασίας, της καταστολής, της απαξίωσης, δηλαδή, όπως λένε οι ζαπατίστας, των «τεσσάρων τροχών του καπιταλισμού».

Στη ζαπατιστική εξέγερση η θεωρία και η πράξη αλληλοτροφοδοτούνται, ακολουθώντας όμως μια αντίστροφη πορεία από αυτή που γνωρίζαμε ως τότε: η πολιτική πράξη, η οποία βασίζεται στην πραγματικότητα του υποκειμένου, είναι αυτή που καθορίζει τη σκέψη και τη θεωρία και χαράζει την πορεία του κινήματος. Έτσι η επανάσταση ως έννοια παύει να είναι κάτι στατικό και κατεστημένο και μετατρέπεται σε ερώτημα, σε μια διαρκή διαδικασία ανατροπής, όχι σε κάποιο μακρινό μέλλον αλλά τώρα. «Το αύριο φυτεύεται σήμερα». Με άλλα λόγια, «προχωράμε ρωτώντας» όχι διακηρύττοντας. Αυτή η πορεία αποφασίζεται από το ίδιο το υποκείμενο, τις εξεγερμένες κοινότητες, μέσα από τις συνελεύσεις τους, και όχι ακολουθώντας – υπακούοντας – την πολιτική γραμμή που χαράσσει κάποια ηγεσία ή διοίκηση. Το «εμείς», αυτή η συλλογική καρδιά, σκέψη και πράξη των ζαπατιστικών λαών θα χτίσει την ελευθερία του «με τον ίδιο τρόπο που φυτεύεται, χτίζεται και αναπτύσσεται κάτι, δηλαδή από τα κάτω». Στη ζαπατιστική αυτονομία, τα πάντα ξεκινούν και τελειώνουν στη συνέλευση των κοινοτήτων, η οποία είναι ο χώρος λήψης αποφάσεων αλλά και συγκρότησης συνειδήσεων, πολιτικοποίησης και διάχυσης της γνώσης. Το «διοικούμε υπακούοντας» των ζαπατίστας, το οποίο βρίσκει την έκφραση του στις 7 αρχές (υπακούμε και δεν κυβερνούμε, εκπροσωπούμε και δεν υποκαθιστούμε, δημιουργούμε και δεν καταστρέφουμε, υπηρετούμε και δεν υπηρετούμαστε, διατηρούμε την ενότητα δημιουργικά, κατεβαίνουμε και δεν ανεβαίνουμε, προτείνουμε και δεν επιβάλλουμε) που διέπουν τα αυτόνομα συμβούλια των κοινοτήτων, των δήμων και των περιφερειών γίνεται η καρδιά της ζαπατιστικής εξέγερσης και αντίστασης, ο πυρήνας της οργανωτικής της δομής αφού, με την ισότιμη συμμετοχή όλων στην άσκηση της πολιτικής, στοχεύει στην κατάργηση των όποιων διακρίσεων και σχέσεων εξουσίας. Σε αυτό τον αγώνα οι γυναίκες με τη συνεχή, επίπονη και διαρκή πάλη τους ενάντια στην «τριπλή καταπίεση», ταξική, φυλετική, έμφυλη, αναδεικνύονται σε βασική συνιστώσα της αντίστασης.

«Ο αγώνας μας δεν είναι τοπικός, ούτε περιφερειακός, ούτε καν εθνικός. Είναι παγκόσμιος. Γιατί παγκόσμια είναι η αδικία, τα εγκλήματα, η λεηλασία, η απαξίωση, η εκμετάλλευση. Αλλά παγκόσμια είναι και η εξέγερση, η οργή, η αξιοπρέπεια, η δίψα να γίνουμε καλύτερες/οι.»

Το «εμείς» των ζαπατίστας όμως δε γνωρίζει γεωγραφικά όρια, αποστάσεις και σύνορα. Από την πρώτη στιγμή επέλεξε να συμπορευθεί με τους από κάτω από κάθε γωνιά του πλανήτη που αγωνίζονται χωρίς να περιμένουν κάποια πρωτοπορία, κόμμα, αρχηγό, ηγεσία να τους καθοδηγήσει, ένα παγκόσμιο επαναστατικό πρόγραμμα να τους οργανώσει ή μια θεωρία που δε θα έχει προκύψει από τα δικά τους όνειρα και τις δικές τους ανάγκες για να
την ακολουθήσουν. Με αυτο -οργανωμένα αντισυστημικά κινήματα που αντιμάχονται τις λογικές της υποταγής, της διαπραγμάτευσης, της διαμεσολάβησης και της ανάθεσης, και τα οποία όχι μόνο δεν επιδιώκουν να καθίσουν στην καρέκλα της εξουσίας αλλά αγωνίζονται να την καταστρέψουν. Συμμετέχοντας στην Έκτη, αυτοί/ες οι διαφορετικοί/ες, οι «κανείς/καμία» για το σύστημα και την πολιτική τάξη, που απεχθάνονται την ομοιογένεια και δημιουργούν κοινούς τόπους ελευθερίας και ισότητας με σεβασμό στην διαφορετικότητα βρήκαν στους ζαπατίστας το συνοδοιπόρο, τον σύντροφο σε αυτήν την μακρόχρονη και ανηλεή πάλη ενάντια στη καπιταλιστική Λερναία Ύδρα.

Μια Λερναία Ύδρα η οποία, για τους από κάτω, εδώ, στη δική μας γεωγραφία, μεταφράζεται σε: συνθήκες που χαρακτηρίζονται από εργασιακή καταπίεση (8ωρο, υπερωρίες, απλήρωτη, επισφαλής εργασία), οικονομική ασφυξία (εισφορές, φορολογία, ενοίκιο, ιδιοκτησία), εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, ανισότητα, ψέμα, ρατσισμό, σεξισμό, εξαθλίωση, φτώχια, αυτοκτονίες, θάνατο και καταστροφή. Σε μια τέτοια πραγματικότητα – πολύ διαφορετική και μακρινή από αυτή των εξεγερμένων ζαπατιστικών κοινοτήτων – που μας επιβάλλεται εκ γενετοίς και στην οποία καλούμαστε να ζήσουμε και να αγωνιστούμε, οι ανθρώπινες σχέσεις, στην πλειοψηφία τους τεχνητές και προκαθορισμένες, παρακάμπτοντας την ειλικρίνεια, τον

αυθορμητισμό, την απλότητα, ορίζονται από ένα επινοημένο από τους από πάνω ψέμα που, συνειδητά, επιλέξαμε ως αλήθεια. Δεν έχει σημασία να αναφέρουμε ονομαστικά ποιος σφετερίστηκε και καπηλεύτηκε ιδέες και όνειρα κομίζοντας πολιτική υπεραξία είτε για να καθίσει σε κάποιο κυβερνητικό θώκο είτε για να ενταχθεί στην
πολιτική τάξη, είτε απλά για να αποκτήσει δύναμη, οπαδούς, κλπ το συλλογικό ή ατομικό του εγώ. Όπως λένε και οι ζαπατίστας οι τοπικές πολιτικές τάξεις και κυβερνήσεις όλων των πολιτικών αποχρώσεων, δεν είναι τίποτε περισσότερο από πολιτικοί διαχειριστές, επιστάτες, που ορίζονται από τους από πάνω, την Εξουσία (με Ε κεφαλαίο) για να εκτελέσουν τις εντολές της.

Ο πραγματικός εχθρός λοιπόν είναι ένας και λέγεται καπιταλισμός, ένα σύστημα δομημένο και στηριγμένο σε μια βασική αρχή, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, των πολλών από τους λίγους. Αυτή την πραγματικότητα καλούμαστε να ανατρέψουμε.

Έχοντας ο καθένας/καθεμία από μας διανύσει τη δική του πολιτική, ατομική και συλλογική διαδρομή, είδαμε τα βλέμματά μας να συναντιώνται και τη σκέψη μας να ταξιδεύει προς τον αυτόνομο, ζαπατιστικό - κοινοτικό τρόπο οργάνωσης. Έναν τρόπο οργάνωσης που εφαρμόζεται τόσο στα βουνά της Τσιάπας, πάνω από δύο δεκαετίες τώρα, και στις ιθαγενικές και αγροτικές κοινότητες του Μεξικού όσο και στο αστικό ιστό της σύγχρονης μεγαλούπολης. Συναντηθήκαμε στον τρόπο σκέψης και λειτουργίας τόσο με τους ζαπατίστας και τα κινήματα σε κάθε γωνιά του πλανήτη που συγκροτούν την Έκτη, όσο και μεταξύ μας παλεύοντας για μια ζωή που θα ορίζεται από τα δικά μας χέρια, τις δικές μας αποφάσεις, τις δικές μας επιθυμίες στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης. Χωρίς διαμεσολαβητές, ιεραρχίες, λογικές ανάθεσης και φιλανθρωπίας, κομματικές αντιλήψεις, μακριά από ΜΚΟ, σε μια διαδικασία ισότιμη, οριζόντια, με σεβασμό στη διαφορετικότητα του κάθε ατόμου και της κάθε συλλογικότητας, μοιραζόμενοι γνώσεις, εμπειρίες, προβληματισμούς, λάθη, αγώνες και όνειρα. Αποκλείοντας την ομογενοποίηση, αλλά παλεύοντας

το «εγώ» να μεταλλαχθεί σε «εμείς», με συνέπεια και σεβασμό στις αποφάσεις, αλλά και στον ατομικό και συλλογικό αυτοκαθορισμό του καθενός/καθεμιάς, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια διαλεκτική σχέση μεταξύ ιδεών, ονείρων και πράξεων. Γιατί αν δεν μπορούμε να ονειρευτούμε , να οραματιστούμε δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο μπορούμε να παλέψουμε, να εξεγερθούμε.

Μέσω της Έκτης αναζητούμε τον κοινό τόπο όσων αντιστέκονται από τα κάτω σε κάθε γειτονιά του κόσμου, απορρίπτοντας κάθε μορφή εξουσίας, με σκοπό την δημιουργία φωνών αυτονομίας και αυτοοργάνωσης, στηριζόμενοι σε οριζόντιες, αντιεραρχικές, ισότιμες διαδικασίες.

Από το 1994 έως σήμερα, εκφράζουμε ατομικά ή συλλογικά, την έμπρακτη πολιτική μας αλληλεγγύη στην ζαπατιστική εξέγερση τόσο στην Τσιάπας με την οικονομική στήριξη του τομέα της αυτόνομης υγείας και την ανταλλαγή γνώσεων και εμπειριών σε μαθήματα επιμόρφωσης (2 Οδοντοτεχνικά Εργαστήρια, Οδοντιατρείο, συμμετοχή στην παγκόσμια καμπάνια αλληλεγγύης για την ανέγερση της κατεστραμμένης από τους παραστρατιωτικούς αυτόνομης κλινικής και του αυτόνομου σχολείου στην κοινότητα της Ρεαλιδάδ.), όσο και εδώ, με τη συμμετοχή μας σε συγκεντρώσεις – πορείες αλληλεγγύης, εκδηλώσεις αντιπληροροφόρησης καθώς και στην έκδοση εντύπων και βιβλίων προώθησης του λόγου των ζαπατίστας και της Έκτης.

Θεωρώντας, λοιπόν, την πολιτική αλληλεγγύη στους εξεγερμένους ζαπατιστικούς λαούς, ενεργό κομμάτι της αυτοοργάνωσης των ζωών μας, αποφασίσαμε τη συγκρότηση της αυτοοργανωμένης ελευθεριακής συνέλευσης Paliacate Zapatista.

«Η Έκτη είναι ένα κάλεσμα των ζαπατίστας. Καλώ δεν σημαίνει ενώνω. Δεν προσπαθούμε να ενώσουμε κάτω από κάποια καθοδήγηση είτε ζαπατιστική είτε οποιασδήποτε άλλης πολιτικής τάσης. Δεν ψάχνουμε για μέλη, ούτε θέλουμε να στρατολογήσουμε, να υποσκελίσουμε, να προσποιηθούμε, να υποκριθούμε, να εξαπατήσουμε, να καθοδηγήσουμε, να υποτάξουμε, να χρησιμοποιήσουμε. Ο προορισμός είναι ο ίδιος, αλλά ο πλούτος της Έκτης, η δύναμή της βρίσκεται στη διαφορετικότητα, στην ετερογένεια, στην αυτονομία των τρόπων που πορευόμαστε. Προσφέρουμε και θα προσφέρουμε σεβασμό, απαιτούμε και θα απαιτούμε σεβασμό. Η συμμετοχή στην Έκτη δεν προϋποθέτει τίποτε άλλο από το «όχι» που μας καλεί και τη δέσμευση να οικοδομήσουμε τα απαραίτητα «ναι».»

09/2016

Υ.Γ. Το paliacate είναι το σύμβολο των καταπιεσμένων του Μεξικού, το μαντήλι που φορούσαν τόσο οι εργάτες γης και οι ιθαγενείς όταν δούλευαν ως δουλοπάροικοι στα χωράφια του μεγαλοτσιφλικά όσο και οι εργάτες των εργοστασίων στα μεγάλα αστικά κέντρα. Από τις επαναστάσεις ενάντια στους Ισπανούς κονκισταδόρες ως την επανάσταση των ζαπατίστας το 1910, την εξέγερση του EZLN το 1994 και τα κινήματα που δονούν σήμερα τις γωνιές του Μεξικού το paliacate, ως αχώριστος σύντροφος των από κάτω που αγωνίζονται, στους δρόμους, τους κάμπους και τα βουνά ενάντια στην εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη λεηλασία, και την ταπείνωση, αναδεικνύεται σε σύμβολο εξέγερσης, αντίστασης και αγώνα.

ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ
V. Η ΕΚΤΗ

Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση

Ιανουάριος 2013
Προς: τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που συμμετέχουν στην Έκτη Διακήρυξη της Σέλβα Λακαντόνα σε όλο τον κόσμο.
Από: Τις ζαπατίστας, τους ζαπατίστας της Τσιάπας, Μεξικό.

Συντρόφισσες, σύντροφοι, συντρόφοισσες.
Σύντροφοι του Δικτύου ενάντια στην Καταστολή και για την Αλληλεγγύη.
Δεχθείτε όλες και όλοι το χαιρετισμό των γυναικών, αντρών, παιδιών και ηλικιωμένων του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση, των πιο μικρών από τους συντρόφους σας.
Έχουμε αποφασίσει ότι ο πρώτος μας λόγος που θα απευθύνεται ειδικά στους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Έκτης, θα παρουσιαστεί σε ένα χώρο αγώνα, όπως είναι αυτός του Δικτύου ενάντια στην Καταστολή και για την Αλληλεγγύη. Ωστόσο τα λόγια, τα συναισθήματα και οι σκέψεις που σκιαγραφούνται εδώ έχουν επίσης ως παραλήπτες και όσους, όσες δεν είναι παρόντες. Είναι, κυρίως, γι’ αυτούς, ες.

***

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε για τη στήριξη που έχετε προσφέρει όλο αυτό το διάστημα στις κοινότητές μας, στους συντρόφους μας τις ζαπατιστικές βάσεις στήριξης καθώς και στους συντρόφους κρατούμενους στην Τσιάπας, που συμμετέχουν στην Έκτη.
Έχουμε φυλάξει στην καρδιά μας τα ενθαρρυντικά λόγια και το

συλλογικό χέρι που ενώθηκε με το δικό μας.
Είμαστε σίγουροι πως ένα από τα θέματα συζήτησης σε αυτή τη συνάντηση θα είναι, ή ήταν ήδη, η δημιουργία μιας μεγάλης καμπάνιας στήριξης του σύντροφου Kuy, που θα καταγγέλλει την επίθεση εναντίον του και θα αξιώνει δικαιοσύνη γι' αυτόν και για όλους τους τραυματίες της μέρας εκείνης, και θα απαιτεί την άνευ όρων απελευθέρωση όλων όσων συνελήφθησαν στην Πόλη του Μεξικού και την Γκουανταλαχάρα κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών ενάντια στην επιβολή του Ενρίκε Πένια Νιέτο ως επικεφαλή της ομοσπονδιακής εκτελεστικής εξουσίας.
Και όχι μόνο. Είναι εξίσου σημαντικό η καμπάνια αυτή να περιλαμβάνει τη συγκέντρωση πόρων για την οικονομική στήριξη του συντρόφου Kuy στα έξοδα της νοσηλείας καθώς και της μετέπειτα αποκατάστασής του, την οποία εμείς οι ζαπατίστας ευχόμαστε να είναι ταχεία.
Για να στηρίξουμε αυτήν την καμπάνια συγκέντρωσης πόρων στέλνουμε ένα μικρό χρηματικό ποσό σε μετρητά. Αν και μικρό, σας ζητάμε να το προσθέσετε σε αυτό που συγκεντρώνετε για τον συναγωνιστή μας. Όταν μπορέσουμε να συγκεντρώσουμε περισσότερα, θα τα στείλουμε σε όποιον εσείς επιλέξετε για το έργο αυτό.
Με την ευκαιρία της συνάντησής σας αυτής, θέλαμε να χαιρετίσουμε, όχι μόνο την επιμονή σας, αλλά και, κυρίως, μέσω εσάς, όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στο Μεξικό και τον κόσμο που παρέμειναν σταθεροί στο δεσμό αυτό που μας ενώνει και έχουμε ονομάσει « Έκτη».
Να ξέρετε πως ήταν τιμή μας να σας έχουμε συντρόφουσσες.
Αντιλαμβανόμαστε πως ίσως μοιάζει με αποχαιρετισμό, αλλά δεν είναι. Σημαίνει απλά πως θεωρούμε ότι ένα στάδιο της πορείας που μας δείχνει η Έκτη έχει φτάσει στο τέλος του, και πως πρέπει να κάνουμε το επόμενο βήμα.
Δεν ήταν λίγες οι λύπες που υποφέραμε, άλλες φορές μαζί, άλλες ο καθένας στη δική του γεωγραφία.
Τώρα θέλουμε να σας εξηγήσουμε και να σας ανακοινώσουμε κάποιες

από τις αλλαγές που θα κάνουμε στην πορεία μας και στην οποία, αν συμφωνείτε και μας συντροφεύσετε, θα επαναλάβουμε , αλλά με διαφορετική μορφή, την εκτεταμένη απαρίθμηση των πόνων και των ελπίδων που πριν ονομαζόταν Άλλη Καμπάνια στο Μεξικό και Διεθνής Έκτη στον κόσμο, και που τώρα θα είναι απλά Η Έκτη. Τώρα θα πάμε ακόμα πιο πέρα, ως…

Το Χρόνο του Όχι, το Χρόνο του Ναι.
Συντρόφισσες, σύντροφοι
Αφού ορίσαμε ποιοι είμαστε, την ιστορία του παρελθόντος μας αλλά και τη σύγχρονη, τον τόπο και τον εχθρό που αντιμετωπίζουμε, όπως εκφράζεται στην Έκτη Διακήρυξη της Σέλβα Λακαντόνα, εκκρεμεί να καταλήξουμε στον ορισμό του γιατί αγωνιζόμαστε.
Αφού έχουν οριστεί τα «όχι», μένει να καταλήξουμε στην περιγραφή των «ναι».
Και όχι μόνο. Λείπουν οι απαντήσεις και για τα «πως», «πότε», «με ποιον».
Όλοι γνωρίζετε ότι στην σκέψη μας δεν είναι να οικοδομήσουμε μια μεγάλη οργάνωση με κάποιο διευθυντικό κέντρο, συγκεντρωτική διοίκηση, ένα αρχηγό, είτε άτομο είτε σώμα.
Η ανάλυσή μας για το κυριαρχικό σύστημα, τη λειτουργία του, τη δύναμη και την αδυναμία του, μας οδήγησε στην επισήμανση ότι η ενότητα δράσης είναι εφικτή αν γίνεται σεβαστό αυτό που εμείς αποκαλούμε «οι τρόποι» του καθενός.
Και αυτό που λέμε «τρόποι» δεν είναι άλλο από τις γνώσεις που καθένας από μας, άτομο ή συλλογικότητα, αποκτά από τη γεωγραφία και το ημερολόγιό του. Δηλαδή, τους πόνους και τους αγώνες του.
Είμαστε πεπεισμένοι πως κάθε προσπάθεια ομογενοποίησης δεν είναι τίποτε άλλο από μια φασιστική απόπειρα κυριαρχίας, η οποία καλύπτεται από μια γλώσσα επαναστατική, εσωτερική, θρησκευτική ή παραπλήσια.
Όταν γίνεται λόγος περί «ενότητας», παραλείπεται η επισήμανση ότι αυτή η «ενότητα» είναι κάτω από την αρχηγία κάποιου, ατόμου ή συλλογικότητας.

Στον απατηλό βωμό της «ενότητας» όχι μόνο θυσιάζονται οι διαφορετικότητες, αλλά αποκρύπτεται και η ύπαρξη όλων των μικρόκοσμων από τυραννίες και αδικίες που υποφέρουμε.
Στην ιστορία μας, το μάθημα επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Και σε κάθε στροφή του κόσμου, εμείς βρισκόμαστε πάντα στη θέση του καταπιεσμένου, του απαξιωμένου, του εκμεταλλευόμενου, του λεηλατημένου.
Σε ολόκληρη την ιστορία μας επαναλαμβάνεται αυτό που έχουμε ονομάσει «οι 4 τροχοί του καπιταλισμού»: εκμετάλλευση, λεηλασία, καταστολή, απαξίωση, με διαφορετικά ονόματα για τους από πάνω. Εμείς όμως, οι από κάτω, είμαστε πάντα ίδιοι.
Το σύγχρονο σύστημα, ωστόσο, έχει φτάσει σε ένα στάδιο ακραίας τρέλας. Η μανία του για λεηλασία, η απόλυτη απαξίωση της ζωής, η τέρψη του απέναντι στο θάνατο και την καταστροφή, η αποφασιστικότητά του να εγκαταστήσει ένα καθεστώς apartheid για όλους τους διαφορετικούς, δηλαδή, για όλους τους από κάτω, οδηγεί την ανθρωπότητα, ως μορφής ζωής στον πλανήτη, στον αφανισμό.
Μπορούμε να περιμένουμε υπομονετικά, όπως ίσως θα μας συμβούλευε κάποιος, να καταλήξουν στην αυτοκαταστροφή, χωρίς να σκεφτούμε ότι η νοσηρή τους αλαζονεία οδηγεί και στην καταστροφή των πάντων.
Στην επιθυμία τους να βρεθούν όλο και πιο πάνω, δυναμιτίζουν τους κάτω ορόφους, τα θεμέλια. Το κτίριο, ο κόσμος, τελικά θα καταρρεύσει και δε θα ζει κανείς για να κατηγορηθεί γι’ αυτό.
Εμείς θεωρούμε ότι όντως κάτι πάει άσχημα, πολύ άσχημα. Αλλά αν, για να σωθεί η ανθρωπότητα και αυτό το στραπατσαρισμένο σπίτι στο οποίο μένει, κάποιος πρέπει να φύγει, αυτοί πρέπει να είναι, οφείλουν να είναι οι από πάνω.
Και δεν λέμε να εκτοπίσουμε τους από πάνω ως άτομα. Μιλάμε για την καταστροφή των κοινωνικών σχέσεων που δίνουν τη δυνατότητα σε κάποιον να βρίσκεται πάνω εις βάρος κάποιου άλλου που είναι κάτω.
Οι ζαπατίστας ξέρουμε ότι αυτή η μεγάλη γραμμή που έχουμε χαράξει πάνω στη γεωγραφία του κόσμου δεν είναι καθόλου

κλασσική. Και ότι αυτό το «πάνω» και το «κάτω» ενοχλεί, αναστατώνει και εξοργίζει. Δεν είναι το μοναδικό που εξοργίζει, το ξέρουμε, αλλά σε αυτό αναφερόμαστε τώρα.
Μπορεί να κάνουμε λάθος. Σίγουρα κάνουμε λάθος. Και τώρα θα εμφανιστούν οι αστυνομικοί και οι αξιωματικοί της σκέψης για να μας δικάσουν, να μας καταδικάσουν και να μας εκτελέσουν… μακάρι να γίνει μόνο με τα φλογερά γραπτά τους και να μην κρύβεται η κλίση τους ως δήμιοι πίσω από αυτή των δικαστών.
Αλλά έτσι βλέπουμε εμείς οι ζαπατίστας τον κόσμο και τους τρόπους του:
Υπάρχει σεξισμός, πατριαρχία, μισογυνισμός, ή όπως αλλιώς λέγεται, αλλά άλλο πράγμα είναι το να είσαι γυναίκα από τα πάνω και εντελώς διαφορετικό από τα κάτω.
Υπάρχει ομοφοβία, ναι, αλλά άλλο πράγμα είναι να είσαι ομοφιλόφιλος από τα πάνω και πολύ διαφορετικό από τα κάτω.
Υπάρχει απαξίωση του διαφορετικού, πράγματι, αλλά άλλο πράγμα είναι να είσαι διαφορετικός από τα πάνω και άλλο από τα κάτω.
Υπάρχει η αριστερά ως εναλλακτική επιλογή της δεξιάς, αλλά άλλο πράγμα είναι να είναι κάποιος αριστερός από τα πάνω και κάτι εντελώς διαφορετικό (και αντίθετο, θα προσθέταμε εμείς) από τα κάτω.
Εσείς βάλτε τη δική σας ταυτότητα σε αυτή την παράμετρο που επισημαίνουμε και θα καταλάβετε τι σας λέμε.
Η ταυτότητα η πιο παραπλανητική, που βρίσκεται στη μόδα κάθε φορά που το σύγχρονο Κράτος εισέρχεται σε κρίση, είναι αυτή του «πολίτη».
Δεν έχει τίποτα κοινό ο «πολίτης» από τα πάνω με τον «πολίτη» από τα κάτω. Όλα είναι αντίθετα και αντιφατικά.
Πράγματι, οι διαφορετικότητες διώκονται, περιθωριοποιούνται, αγνοούνται, απαξιώνονται, καταστέλλονται, γίνονται αντικείμενα λεηλασίας και εκμετάλλευσης.
Εμείς ωστόσο, βλέπουμε έναν διαχωρισμό μεγαλύτερο, που περνά μέσα από αυτές τις διαφορές: το πάνω και το κάτω, αυτούς που έχουν και αυτούς που δεν έχουν.

Και βλέπουμε ότι αυτός ο μεγάλος διαχωρισμός εμπεριέχει κάτι ουσιώδες: το επάνω βρίσκεται εκεί γιατί πατά πάνω στο κάτω . Αυτός που έχει, έχει, λεηλατώντας αυτούς που δεν έχουν.

Κατά τη γνώμη μας, πάντα, το πάνω και το κάτω καθορίζει τις ματιές, τα αυτιά, τα βήματα, τους πόνους και τους αγώνες μας.

Ίσως σε κάποια άλλη ευκαιρία να εξηγήσουμε περισσότερο τη σκέψη μας σχετικά με αυτό. Προς το παρόν θα πούμε μόνο ότι οι ματιές, οι λόγοι, τα αυτιά, και τα βήματα από τα πάνω τείνουν στην διατήρηση αυτής της διαίρεσης. Φυσικά αυτό δεν συνεπάγεται ακινησία. Ο συντηρητισμός φαίνεται πως απέχει πολύ από ένα σύστημα που ανακαλύπτει περισσότερους και καλύτερους τρόπους για να επιβάλλει τις 4 πληγές από τις οποίες υποφέρει ο κόσμος από τα κάτω. Αλλά αυτοί οι «εκσυγχρονισμοί» ή οι «πρόοδοι» έχουν μοναδικό στόχο να διατηρήσουν επάνω τους από πάνω με το μοναδικό τρόπο που δύνανται, πατώντας, δηλαδή, πάνω στους κάτω.

Η ματιά, ο λόγος, τα αυτιά και τα βήματα των από κάτω καθορίζονται, κατά τη γνώμη μας, από τα ερωτήματα: Γιατί έτσι; Γιατί αυτοί,ες; Γιατί εμείς;

Για να μας επιβάλλουν απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά, ή για να μας αποτρέψουν να το κάνουμε, έχουν χτιστεί τεράστιοι ναοί ιδεών, άλλων περισσότερο και άλλων λιγότερο επεξεργασμένων, τις περισσότερες όμως φορές τόσο γελοίων, που είναι άξιο θαυμασμού το γεγονός ότι υπάρχει κάποιος που τις έχει επεξεργαστεί και κάποιος άλλος που τις έχει πιστέψει, καθώς και ότι πάνω σε αυτές έχουν χτιστεί πανεπιστήμια και κέντρα μελετών και ανάλυσης.

Ωστόσο πάντα εμφανίζεται κάποιος ξενέρωτος για να καταστρέψει τους αλλεπάλληλους εορτασμούς του απόγειου της ιστορίας.

Και αυτός ο τελειωμένος απαντά στις ερωτήσεις αυτές με ερώτηση: «Θα μπορούσε να είναι αλλιώς;»

Αυτό ακριβώς το ερώτημα ίσως πυροδοτήσει την εξέγερση με την πιο ευρεία της έννοια. Και μπορεί να το κάνει γιατί υπάρχει ένα «όχι» που το έχει γεννήσει: δεν υπάρχει λόγος να είναι έτσι. Συγχωρήστε μας αν αυτή η μπερδεμένη περιστροφή σας έχει εκνευρίσει. Αποδώστε τη στον τρόπο μας, ή στα ήθη και τα έθιμά μας.

Αυτό που θέλουμε να πούμε, συντρόφισσες, σύντροφοι, συντρόφοισσες, είναι ότι στην Έκτη μας κάλεσε αυτό το εξεγερσιακό, αιρετικό, αγενές, ασεβές, ενοχλητικό, άβολο «όχι».
Ήρθαμε εδώ γιατί οι πραγματικότητες, οι ιστορίες, οι εξεγέρσεις μας, μας οδήγησαν σε αυτό το «δεν υπάρχει λόγος να είναι έτσι».
Και, είτε διαισθητικά είτε ύστερα από σκέψη, έχουμε απαντήσει «ναι» στο ερώτημα «θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;»
Μένει να απαντήσουμε στον καταιγισμό των ερωτήσεων που έπονται αυτού του «ναι»:
Πως είναι αυτός ο άλλος τρόπος, αυτός ο άλλος κόσμος, αυτή η άλλη κοινότητα που φανταζόμαστε, που θέλουμε, που χρειαζόμαστε;
Τι πρέπει να κάνουμε; Με ποιόν;
Πρέπει να αναζητήσουμε τις απαντήσεις, αν δεν τις έχουμε ήδη, σε αυτά τα ερωτήματα. Και αν τις έχουμε, πρέπει να τις επικοινωνήσουμε μεταξύ μας.
Σε αυτό το νέο βήμα, πάνω στον ίδιο, όμως, δρόμο της Έκτης Διακήρυξης της Σέλβα Λακαντόνα, θα προσπαθήσουμε, ως ζαπατίστας, να κάνουμε πράξη κάποια απ᾽ αυτά που μάθαμε αυτά τα 7 χρόνια, αλλάζοντας όχι μόνο το ρυθμό και την ταχύτητα του βήματος, αλλά και τη συντροφιά.
Ξέρετε ότι , ένα από τα πολλά και μεγάλα ελαττώματα που έχουμε εμείς οι γυναίκες και άντρες ζαπατίστας, είναι η μνήμη. Θυμόμαστε ποιος ήταν παρών, πότε και που, τι είπε, τι έκανε, σε τι σιώπησε, τι χάλασε, τι έγραψε, τι έσβησε. Θυμόμαστε τα ημερολόγια και τις γεωγραφίες.
Μη μας παρεξηγείτε. Δεν κρίνουμε κανένα, ο καθένας χτίζει όπως μπορεί το άλλοθί του για ότι κάνει ή ότι διαλύει. Η επίμονη πορεία της ιστορίας θα πει αν αυτό ήταν φρόνιμο ή λάθος.
Από την πλευρά μας, τους έχουμε δει και ακούσει. Κι από όλους έχουμε μάθει.
Έχουμε δει ποιοι μας πλησίασαν με μοναδικό σκοπό να αποσπάσουν πολιτικό όφελος από την Άλλη Καμπάνια, ποιοι πηδούν από τη μια κινητοποίηση στην άλλη, γοητευμένοι από τις μάζες, αμβλύνοντας με αυτό τον τρόπο την ανικανότητά τους να παράξουν κάτι οι ίδιοι. Τη

μια μέρα είναι αντι-εκλογικοί και την άλλη ξεδιπλώνουν τις σημαίες τους στην κινητοποίηση της μόδας. Τη μια μέρα είναι δάσκαλοι και την άλλη φοιτητές. Τη μια μέρα είναι ιθαγενιστές και την άλλη συμμαχούν με τους τσιφλικάδες και τους παραστρατιωτικούς. Επικαλούνται τη δίκαιη φλόγα των μαζών, και εξαφανίζονται όταν έρχονται οι ριπές νερού από τις αύρες των ΜΑΤ.
Δεν θα βαδίσουμε ξανά μαζί τους.
Έχουμε δει ποιοι εμφανίζονται όταν υπάρχουν εξέδρες, συνομιλίες, καλός Τύπος, προσοχή, και εξαφανίζονται την ώρα της απαραίτητης αλλά αθόρυβης δουλειάς, πράγμα που το ξέρουν καλά οι περισσότεροι από όσους ακούν ή διαβάζουν αυτό το γράμμα.
Όλο αυτό το διάστημα το βλέμμα και τα αυτιά μας δεν ήταν στραμμένα σε όσους βρίσκονταν πάνω στις εξέδρες, αλλά σε όσους τις κατασκεύαζαν, έφτιαχναν το φαγητό, σκούπιζαν, φρόντιζαν, οδηγούσαν, μοίραζαν προκηρύξεις, όσους γίνονταν χίλια κομμάτια, όπως λέμε εδώ. Είδαμε και ακούσαμε όμως και όσους αναρριχήθηκαν πατώντας πάνω στους υπόλοιπους.
Δεν θα βαδίσουμε ξανά μαζί τους.
Είδαμε αυτούς τους επαγγελματίες των συνελεύσεων, τις τεχνικές και τις τακτικές που έχουν να τις διαλύουν με τρόπο ώστε μόνο αυτοί και οι οπαδοί τους να παραμένουν ως το τέλος για να εγκρίνουν τις προτάσεις τους. Μοιράζουν ήττες όπου εμφανίζονται για να συντονίσουν τραπέζια, παραγκωνίζοντας τους «φλώρους» και «μικροαστούς» που δεν αντιλαμβάνονται ότι στην ημερήσια διάταξη παίζεται το μέλλον της παγκόσμιας επανάστασης. Όσους βλέπουν με κακό μάτι όποιο κίνημα ή κίνηση δεν καταλήξει σε κάποια συνέλευση που θα καθοδηγείται από αυτούς,ες.
Δεν θα βαδίσουμε ξανά μαζί τους.
Είδαμε ποιοι παρουσιάζονται ως αγωνιστές για την απελευθέρωση των κρατουμένων στις εκδηλώσεις και τις καμπάνιες, οι ίδιοι που μας ζητούσαν να εγκαταλείψουμε τους κρατούμενους του Ατένκο και να συνεχίσουμε την περιοδεία της Άλλης Καμπάνιας γιατί είχαν ήδη προγραμματισμένη τη στρατηγική και τις εκδηλώσεις τους.
Δεν θα βαδίσουμε ξανά μαζί τους.

***

Η Έκτη είναι ένα κάλεσμα των ζαπατίστας. Καλώ δεν σημαίνει ενώνω. Δεν προσπαθούμε να ενώσουμε κάτω από κάποια καθοδήγηση είτε ζαπατιστική είτε οποιασδήποτε άλλης πολιτικής τάσης. Δεν ψάχνουμε για μέλη, ούτε θέλουμε να στρατολογήσουμε, να υποσκελίσουμε, να προσποιηθούμε, να υποκριθούμε, να εξαπατήσουμε, να καθοδηγήσουμε, να υποτάξουμε, να χρησιμοποιήσουμε. Ο προορισμός είναι ο ίδιος, αλλά ο πλούτος της Έκτης, η δύναμή της βρίσκεται στη διαφορετικότητα, στην ετερογένεια, στην αυτονομία των τρόπων που πορευόμαστε. Προσφέρουμε και θα προσφέρουμε σεβασμό, απαιτούμε και θα απαιτούμε σεβασμό. Η συμμετοχή στην Έκτη δεν προϋποθέτει τίποτε άλλο από το «όχι» που μας καλεί και τη δέσμευση να οικοδομήσουμε τα απαραίτητα «ναι».

***

Συντρόφοισσες, σύντροφοι, συντρόφισσες:
Εκ μέρους του EZLN σας λέμε ότι:
1. Για τον EZLN δεν θα υπάρχει πλέον μια εγχώρια Άλλη Καμπάνια και μια Διεθνής Έκτη. Από τώρα και στο εξής θα βαδίσουμε μαζί με όσους καλέσουμε και μας δεχθούν ως συντρόφους, με τον ίδιο τρόπο είτε βρίσκονται στα παράλια της Τσιάπας είτε στη Ν. Ζηλανδία.
Έτσι, το έδαφος της δράσης μας είναι τώρα ξεκάθαρα οροθετημένο: λέγεται πλανήτης «Γη», και βρίσκεται σε αυτό που ονομάζεται Ηλιακό Σύστημα.
Θα γίνουμε τώρα αυτό που έτσι κι αλλιώς είμαστε: «Η Έκτη».
1. Για τον EZLN, το να είναι κάποιος στην Έκτη δεν απαιτεί ένταξη, συνδρομή, εγγραφή σε λίστα, πρωτότυπο και/ή αντίγραφο επίσημης ταυτότητας, απόδοση λογαριασμών, δε χρειάζεται να γίνει δικαστής, ένορκος, κατηγορούμενος ή δήμιος. Δεν υπάρχουν σημαίες. Υπάρχουν δεσμεύσεις και οι συνέπειες αυτών των δεσμεύσεων. Μας καλούν τα «όχι», μας κινητοποιεί η οικοδόμηση των «ναι».
2. Όσοι ελπίζουν, με την επανεμφάνιση του EZLN, σε μια νέα

περίοδο με εξέδρες και μεγάλες συγκεντρώσεις, και τις μάζες να ατενίζουν το μέλλον, ή σε κάτι αντίστοιχο των επιθέσεων στα χειμερινά ανάκτορα, θα απογοητευτούν. Είναι καλύτερα να φύγουν μια και καλή. Ας μη χάνουν το χρόνο τους και ας μην ξοδεύουν το δικό μας. Το βήμα της Έκτης είναι μεγάλο, δεν είναι για νάνους στη σκέψη. Για πράξεις «ιστορικές» και «συγκυριακές» υπάρχουν άλλοι χώροι όπου σίγουρα υπάρχει χώρος γι' αυτούς. Εμείς δε θέλουμε μόνο να αλλάξουμε κυβέρνηση, θέλουμε να αλλάξουμε τον κόσμο.

3. Επαναβεβαιώνουμε ότι ως EZLN δε θα συμμαχήσουμε με καμία εκλογική κίνηση στο Μεξικό. Η αντίληψή μας σχετικά με αυτό ήταν ξεκάθαρη στην Έκτη και δεν υπάρχει καμία μεταβολή. Καταλαβαίνουμε ότι υπάρχουν κάποιοι που θεωρούν ότι μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα από τα πάνω χωρίς να μεταλλαχθούν σε ακόμα έναν από τους από πάνω. Μακάρι οι διαδοχικές απογοητεύσεις που θα γευτούν να μη τους μεταμορφώσουν σε αυτό το οποίο τώρα αντιμάχονται.

4. Ο λόγος μας θα προτείνει οργανωτικές και πολιτικές πρωτοβουλίες και πρωτοβουλίες διάδοσής τους, οι οποίες θα απευθύνονται ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ σε όσους μας το ζητήσουν και τους αποδεχθούμε, και θα στέλνονται μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της σελίδας μας στις διευθύνσεις που έχουμε. Επίσης θα εμφανίζονται στη σελίδα Enlace Zapatista, αλλά η πρόσβαση στο πλήρες περιεχόμενο θα γίνεται μέσω ενός κωδικού ο οποίος θα αλλάζει συνεχώς. Αυτός ο κωδικός θα σας στέλνεται με κάποιο τρόπο, ωστόσο θα είναι εύκολο να τον συμπεράνει όποιος διαβάζει προσεκτικά αυτό που φαίνεται και έχει μάθει να αποκωδικοποιεί τα συναισθήματα που γίνονται γράμματα στο λόγο μας.

Κάθε άτομο, ομάδα, συλλογικότητα, οργάνωση ή όπως ονομάζεται ο καθένας, έχει το δικαίωμα και την ελευθερία να μεταφέρει αυτή την πληροφορία σε όσους θεωρεί κατάλληλους. Όλοι οι συμμετέχοντες στην Έκτη θα έχουν τη δυνατότητα να ανοίξουν το παράθυρο του λόγου και της πραγματικότητάς μας σε αυτούς που επιθυμούν. Το παράθυρο, όχι την πόρτα.

1. Ο EZLN ζητά την υπομονή σας καθώς θα γνωστοποιούνται οι

πρωτοβουλίες που έχουμε επεξεργαστεί αυτά τα 7 χρόνια, κύριο αντικείμενο των οποίων θα είναι να έρθετε σε άμεση επαφή με τις ζαπατιστικές βάσεις στήριξης με τον τρόπο που, κατά την ταπεινή μου άποψη και την μακρά μου πείρα, είναι ο καλύτερος, δηλαδή : ως μαθητές.
2. Προς το παρόν σας λέμε προκαταβολικά ότι όσοι μπορείτε και θέλετε, και εφόσον προσκληθείτε συγκεκριμένα από την Έκτη- EZLN, συγκεντρώστε τα φράγκα, τα λεφτά, το money ή όπως αλλιώς λέτε το νόμισμα σε κάθε μέρος του πλανήτη, για να μπορέσετε να ταξιδέψετε στα ζαπατιστικά εδάφη σε ημερομηνίες που μένει να προσδιοριστούν με ακρίβεια. Αργότερα θα σας πούμε περισσότερες λεπτομέρειες.
Τελειώνοντας αυτή την επιστολή (που, όπως είναι προφανές, έχει το μειονέκτημα να μην περιλαμβάνει κάποιο βίντεο ή τραγούδι που να τη συνοδεύει και να συμπληρώνει τη γραπτή της εκδοχή), θα θέλαμε να στείλουμε την καλύτερη από τις αγκαλιές μας (και έχουμε μόνο μια) στους άντρες, τις γυναίκες, τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τις ομάδες, τις οργανώσεις, τα κινήματα, ή όπως ονομάζει ο καθένας τον εαυτό του, που όλο αυτό τον καιρό δεν μας απομάκρυναν από τις καρδιές τους, αντιστάθηκαν και μας στήριξαν ως συντρόφισσες, σύντροφοι και συντρόφοισσες που είμαστε.

Σύντροφοι:
Είμαστε η Έκτη.
Θα είναι μεγάλες οι δυσκολίες.
Δε θα λιγοστέψουν τα βάσανά μας όταν ανοιχτούμε στους πονεμένους αυτού του κόσμου. Ο δρόμος θα είναι γεμάτος στροφές.

Θα παλέψουμε.
Θα αντισταθούμε.
Θα αγωνιστούμε
Μπορεί και να πεθάνουμε.
Αλλά μια, δέκα, εκατό, χίλιες φορές, πάντα θα νικάμε, πάντα.

Από την Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή – Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση
Η Έκτη- EZLN

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος
Τσιάπας, Μεξικό, Πλανήτης Γη.
Ιανουάριος 2013

Υ.Γ. Για παράδειγμα, ο κωδικός για να δει κάποιος αυτό το κείμενο είναι, όπως είναι προφανές, το "marichiweu", έτσι, με χαμηλά (μικρά) γράμματα και ξεκινώντας από αριστερά.

Να σειστούν τα έγκατα της γης

Προς τους λαούς του κόσμου
Προς τα ελεύθερα μέσα ενημέρωσης
Προς την εγχώρια και διεθνή Έκτη

Καλεσμένοι για τον εορτασμό της 20ης επετείου του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου και της ζωντανής αντίστασης των αυτόχθονων λαών, εθνοτήτων και φυλών αυτής της χώρας, των γλωσσών amuzgo, binni-zaá, chinanteco, chol, chontal της πολιτείας Οαχάκα, coca, náyeri, cuicateco, kumiai, lacandón, matlazinca, maya, mayo, mazahua, mazateco, mixe, mixteco, nahua, ñahñu, ñathô, popoluca, purépecha, rarámuri, tlapaneco, tojolabal, totonaco, triqui, tzeltal, tsotsil, wixárika, yaqui, zoque, chontal της πολιτείας Ταμπάσκο, καθώς και των αδελφών aymara, catalán, mam, nasa, quiché και tacaná δηλώνουμε με αποφασιστικότητα ότι: ο αγώνας μας είναι από τα κάτω και αριστερά, είμαστε αντικαπιταλιστές και ήρθε ο καιρός οι λαοί να δονήσουν αυτή τη χώρα, με τον αρχέγονο χτύπο της καρδιάς της μάνας γης.

Συγκεντρωθήκαμε, λοιπόν, για να γιορτάσουμε τη ζωή σε αυτό το 5ο Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο που έλαβε χώρα στο CIDECI-UNITIERRA της Chiapas, από τις 9 έως τις 14 Οκτωβρίου 2016, κατά το οποίο συνειδητοποιήσαμε για άλλη μια φορά την όξυνση της λεηλασίας και της καταστολής οι οποίες δεν έπαψαν αυτά τα 524 χρόνια, από τότε, δηλαδή, που οι ισχυροί ξεκίνησαν τον πόλεμο αποβλέποντας στην εξόντωση όσων είμαστε από τη γη, και ως παιδιά της έχουμε εμποδίσει την καταστροφή και το θάνατό της προς όφελος της καπιταλιστικής φιλοδοξίας που δεν γνωρίζει άλλο τέλος από την ίδια την καταστροφή. Η αντίσταση για να συνεχιστεί η οικοδόμηση της ζωής σήμερα γίνεται λόγος, γνώση και συμφωνίες.

Στις κοινότητές μας χτίζουμε καθημερινά τις αντιστάσεις μας προκειμένου να αναχαιτίσουμε την θύελλα και την καπιταλιστική επίθεση που όχι μόνο δεν σταματά αλλά γίνεται ολοένα και επιθετικότερη και έχει μετατραπεί σε απειλή για τον πολιτισμό όχι μόνο των ιθαγενών λαών και των αγροτών αλλά και των λαών των πόλεων, οι οποίοι επίσης πρέπει να δημιουργήσουν αξιοπρεπείς και εξεγερμένους τρόπους για να αποτρέψουν τις δολοφονίες, τις λεηλασίες, τις μολύνσεις, τις αρρώστιες, τη σκλαβιά, τις απαγωγές και τις εξαφανίσεις τους. Μέσα από τις κοινοτικές συνελεύσεις μας αποφασίσαμε, κάναμε πράξη και δημιουργήσαμε το δικό μας πεπρωμένο από αμνημονεύτων χρόνων. Η διατήρηση, όμως, των μορφών οργάνωσής μας και η υπεράσπιση της συλλογικής μας ζωής γίνονται εφικτές μόνο μέσα από την εξέγερση απέναντι στις κακές κυβερνήσεις, τις επιχειρήσεις τους και το οργανωμένο τους έγκλημα.

Καταγγέλλουμε ότι:

1. Στον λαό Coca της πολιτείας Jalisco, ο επιχειρηματίας Guillermo Moreno Ibarra σε συνεργασία με τις αγροτικούς θεσμούς και χρησιμοποιώντας το όπλο της ποινικοποίησης όσων αγωνίζονται, οδηγώντας σε μια δίκη διάρκειας 4 ετών 10 μέλη της κοινότητας, καταπάτησε 12 εκτάρια δάσους στην περιοχή που είναι γνωστή ως El Pandillo. Η κακή κυβέρνηση καταλαμβάνει το νησί της Mezcala το οποίο αποτελεί ιερή κοινοτική γη ενώ παράλληλα, αρνείται την αναγνώριση του λαού coca μέσω της πολιτειακής ιθαγενικής νομοθεσίας με σκοπό να τον διαγράψει από την ιστορία.

2. Οι Λαοί Otomí Ñhañu, Ñathö, Hui hú και Matlatzinca της Πολιτείας του Μεξικού και του Michoacán δέχονται επιθέσεις μέσω της επιβολής του μεγάλου σχεδίου κατασκευής του ιδιωτικού αυτοκινητόδρομου Toluca – Naucalpan και του προαστιακού σιδηρόδρομου, καταστρέφοντας σπίτια και ιερούς τόπους, εξαγοράζοντας συνειδήσεις και αλλοιώνοντας τις κοινοτικές συνελεύσεις με την αστυνομική παρουσία και τις παραπλανητικές

απογραφές των κατοίκων των κοινοτήτων που υποσκελίζουν τη φωνή ενός ολόκληρου λαού, της ιδιωτικοποίησης και της υφαρπαγής του νερού και του εδάφους στο ηφαίστειο Xinantécatl, γνωστό και ως Χιονισμένο Βουνό της Toluca, των οποίων οι κακές κυβερνήσεις άρουν την προστασία, που οι ίδιες τους είχαν παραχωρήσει, με σκοπό να την εκχωρήσουν σε τουριστικές επιχειρήσεις. Είναι γνωστό ότι πίσω από όλα αυτά τα προγράμματα βρίσκεται το ενδιαφέρον για την υφαρπαγή του νερού και της ζωής στην περιοχή. Στην περιφέρεια του Michoacán αρνούνται την αναγνώριση της ταυτότητας του λαού otomí, ενώ μια ομάδα της χωροφυλακής έχει εισβάλλει στην περιοχή, επιβλέποντας τα βουνά και απαγορεύοντας στους ιθαγενείς την πρόσβαση και την κοπή ξύλων.

3. Στους αυτόχθονες λαούς που διαμένουν στην Πόλη του Μεξικού υφαρπάζουν τις περιοχές που έχουν κατακτήσει για να κερδίζουν τα προς το ζην με τη δουλειά τους, κλέβοντας τα εμπορεύματά τους και χρησιμοποιώντας αστυνομική βία. Τους περιφρονούν και τους καταστέλλουν επειδή χρησιμοποιούν τα ρούχα και τη γλώσσα τους, ενώ παράλληλα τους ποινικοποιούν με την κατηγορία της πώλησης ναρκωτικών.

4. Το έδαφος του Λαού Chontal της πολιτείας Oaxaca έχει καταπατηθεί από ανάδοχες μεταλλευτικές εταιρίες που διαλύουν τα κοινοτικά χωράφια, πλήττοντας κατ' αυτό τον τρόπο πέντε κοινότητες, τους κατοίκους τους και τους φυσικούς πόρους.

5. Από το λαό Maya της Χερσονήσου των πολιτειών Campeche, Yucatán και Quintana Roo υφαρπάζουν τη γη με σκοπό την καλλιέργεια μεταλλαγμένης σόγιας και αφρικανικού φοίνικα, ενώ παράλληλα, μολύνουν τον υδροφόρο ορίζοντα με αγροχημικά, κατασκευάζουν αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα, ακμάζει ο οικοτουρισμός και οι κτηματομεσιτικές επιχειρήσεις επεκτείνονται. Η αντίσταση ενάντια στην υπερτιμολόγηση της ηλεκτρικής ενέργειας αντιμετωπίζεται με επιθέσεις και εντάλματα σύλληψης. Στην Calakmul της

πολιτείας Campeche έχουν εκτοπιστεί πέντε κοινότητες λόγω της επιβολής ζωνών περιβαλλοντικής προστασίας, του κόστους των περιβαλλοντικών υπηρεσιών και των έργων δέσμευσης του άνθρακα. Στην Candelaria της πολιτείας Campeche εμμένει ο αγώνας για την διασφάλιση της κυριότητας της γης. Και στις τρεις αυτές πολιτείες είναι εντατική η ποινικοποίηση όσων υπερασπίζονται το έδαφος και τους φυσικούς πόρους.

6. Στο λαό Maya της Chiapas, tzotzil, tzeltal, tojolabal, chol και lacandón συνεχίζεται η υφαρπαγή των εδαφών τους με στόχο την ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων, η οποία συνοδεύεται από φυλακίσεις και δολοφονίες όσων υπερασπίζονται το δικαίωμά τους να παραμείνουν στη γη τους. Έρχονται αντιμέτωποι με τις διακρίσεις και την καταστολή όταν αμύνονται και οργανώνονται προχωρώντας το χτίσιμο της αυτονομίας τους, ενώ αυξάνονται οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τις αστυνομικές δυνάμεις. Πραγματοποιούνται καμπάνιες κατακερματισμού και διάσπασης των οργανώσεων ενώ οι σύντροφοι που υπερασπίζονται το έδαφος και τους φυσικούς πόρους στην κοινότητα San Sebastián Bachajón, δολοφονούνται. Οι κακές κυβερνήσεις συνεχίζουν τις προσπάθειες καταστροφής της οργάνωσης των κοινοτήτων, βάσεων στήριξης του EZLN με σκοπό να σβήσουν την ελπίδα που πηγάζει από αυτές και το φως που χαρίζει σε όλο τον κόσμο.

7. Ο λαός Mazateco της πολιτείας Oaxaca έχει δεχθεί εισβολή από ατομικές ιδιοκτησίες που εκμεταλλεύονται τουριστικά το έδαφος και την κουλτούρα του όπως συνέβη στην κοινότητα Huautla de Jiménez η οποία μετονομάστηκε σε «Μαγικό Χωριό» νομιμοποιώντας, έτσι, την υφαρπαγή και εμπορευματοποίηση των προγονικών γνώσεων, σε συνδυασμό με την παραχώρηση εδαφών σε μεταλλεία και του δικαιώματος εξερεύνησης των υπαρχόντων σπηλαίων σε ξένους σπηλαιολόγους. Όλα τα παραπάνω επιβάλλονται μέσω των αυξανόμενων επιθέσεων από τα καρτέλ των ναρκωτικών και της στρατιωτικοποίησης της περιοχής. Οι δολοφονίες και οι βιασμοί των

γυναικών στην περιοχή αυξάνονται πάντα με τη συνένοχη αδιαφορία των κακών κυβερνήσεων.

8. Οι λαοί Nahua και Totonaca των πολιτειών Veracruz και Puebla έρχονται αντιμέτωποι με τους εναέριους ψεκασμούς που προκαλούν ασθένειες στις κοινότητες μας. Γίνονται εξορύξεις και εκμετάλλευση μεταλλευμάτων και υδρογονανθράκων μέσω fracking (υδραυλική ρωγμάτωση) ενώ κινδυνεύουν οκτώ υδρολογικές λεκάνες λόγω των νέων προγραμμάτων που μολύνουν τα ποτάμια.

9. Οι λαοί nahua και Popoluca της νότιας Veracruz βρίσκονται αντιμέτωποι με την πολιορκία του οργανωμένου εγκλήματος και υφίστανται τους κινδύνους της καταστροφής των εδαφών και της εξαφάνισής τους ως λαός από την απειλή των μεταλλείων, των αιολικών πάρκων και κυρίως της εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων μέσω fracking (υδραυλική ρωγμάτωση).

10. Ο λαός Nahua που βρίσκεται στις πολιτείες Puebla, Tlaxcala, Veracruz, Morelos, Πολιτεία του Μεξικού, Jalisco, Guerrero, Michoacán, San Luis Potosí, και Πόλη του Μεξικού αγωνίζεται αδιάκοπα για να ανακόψει την επέκταση του λεγόμενου Ολοκληρωμένου Προγράμματος Μορέλος, που περιλαμβάνει κατασκευή αγωγών φυσικού αερίου, υδροδότησης καθώς και θερμοηλεκτρικά έργα. Οι κακές κυβερνήσεις θέλοντας να περιορίσουν την αντίσταση και την επικοινωνία των λαών επιχειρούν να τους στερήσουν το κοινοτικό ραδιόφωνο του Amiltzingo στην πολιτεία Morelos. Επίσης η κατασκευή του Νέου Αεροδρομίου της Πόλης του Μεξικού και τα συμπληρωματικά έργα απειλούν τα περιβάλλοντα στη λίμνη του Texcoco εδάφη και τη Λεκάνη της Κοιλάδας του Μεξικού, κυρίως το Atenco, το Texcoco και το Chimalhuacán. Ενώ, στη πολιτεία Michoacán ο λαός nahua βρίσκεται αντιμέτωπος με την λεηλασία του φυσικού και ορυκτού πλούτου από εκτελεστές μπράβους που δρουν με τη συνοδεία της αστυνομίας ή του στρατού, καθώς και με την στρατιωτικοποίηση και παραστρατιωτικοποίηση των εδαφών

τους. Το κόστος των προσπαθειών τους να σταματήσουν τον πόλεμο είναι δολοφονίες, διώξεις, φυλακίσεις και επιθέσεις κατά κοινοτικών ηγετικών στελεχών.

11. Ο λαός Zoque των πολιτειών Oaxaca και Chiapas αντιμετωπίζει την εισβολή από ανάδοχες μεταλλευτικές εταιρίες και υποτιθέμενες ατομικές ιδιοκτησίες σε κοινοτικές γαίες της περιοχής Chimalapa, καθώς και την κατασκευή τριών υδροηλεκτρικών και έργων εξόρυξης υδρογονανθράκων μέσω fracking (υδραυλική ρωγμάτωση). Επίσης, τα δάση μετατρέπονται σε βοσκοτόπια με αποτέλεσμα την υπερβολική αποψίλωσή τους, ενώ προωθείται η καλλιέργεια μεταλλαγμένων σπόρων. Παράλληλα, όμως zoques που έχουν μεταναστεύσει σε διάφορες πολιτείες της χώρας ανασυγκροτούν την συλλογική τους οργάνωση.

12. Ο λαός Amuzgo της πολιτείας Guerrero έρχεται αντιμέτωπος με την υφαρπαγή του νερού του ποταμού San Pedro που προορίζεται για τις οικιστικές ζώνες και την υδροδότηση της πόλης Ometepec. Το κοινοτικό τους ραδιόφωνο δέχεται συνεχείς διώξεις και επιθέσεις.

13. Ο λαός Rarámuri της πολιτείας Chihuahua έχει απωλέσει εδάφη καλλιεργειών λόγω της κατασκευής αυτοκινητόδρομων, του αεροδρομίου στο Creel και των αγωγών φυσικού αερίου που έρχεται από τις ΗΠΑ προς την Τσιουάουα. Ενώ παράλληλα, υπάρχουν ιαπωνικές μεταλλευτικές επιχειρήσεις και εταιρίες που ειδικεύονται στα φράγματα και τον τουρισμό.

14. Ο λαός Wixárika των πολιτειών Jalisco, Nayarit και Durango αντιμετωπίζει την καταστροφή και την ιδιωτικοποίηση των ιερών τους τόπων από τους οποίους εξαρτώνται οι κοινωνικοί, πολιτικοί και οικογενειακοί ιστοί στο σύνολό τους, την υφαρπαγή των κοινοτικών γαιών από τους κασίκες (τοπική εξουσία), που χρησιμοποιούν την ασάφεια των συνόρων μεταξύ των πολιτειών της χώρας και τις καμπάνιες διάσπασης που ενορχηστρώνονται από τις κακές κυβερνήσεις.

15. Ο λαός Kumiai της πολιτείας Baja California συνεχίζει να αγωνίζεται για την ανασυγκρότηση των προγονικών εδαφών, ενάντια στις καταπατήσεις από ιδιώτες, στην ιδιωτικοποίηση των ιερών τους τόπων και στην εισβολή των εδαφών τους από τους αγωγούς φυσικού αερίου και τους αυτοκινητόδρομους.

16. Ο λαός Purépecha της πολιτείας Michoacán υφίσταται το πρόβλημα της αποδάσωσης, που πραγματοποιείται μέσω της συνέργειας μεταξύ των κακών κυβερνήσεων και ναρκωπαραστρατιωτικών, που λεηλατούν τα δάση και την ξυλεία. Γι' αυτούς, η οργάνωση από τα κάτω των κοινοτήτων αποτελεί εμπόδιο.

17. Στο λαό Triqui της πολιτείας Oaxaca η παρουσία πολιτικών κομμάτων, μεταλλευτικών εταιριών, παραστρατιωτικών οργανώσεων και κακών κυβερνήσεων ενθαρρύνει την αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού με σκοπό τη λεηλασία των φυσικών πόρων.

18. Ο λαός Chinanteco της πολιτείας Oaxaca υφίσταται την καταστροφή των μορφών κοινοτικής τους οργάνωσης από τη διανομή της γης, την επιβολή φόρων για περιβαλλοντικές υπηρεσίες, τη δέσμευση άνθρακα και τον οικοτουρισμό. Επιπλέον, προβλέπεται η κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου τεσσάρων λωρίδων που θα διασχίζει την περιοχή και θα την διχοτομεί, καθώς και η κατασκευή τριών φραγμάτων στους ποταμούς Cajono και Usila τα οποία θα πλήξουν τις κοινότητες των chinantecos και των zapotecos. Επιπλέον, υπάρχουν ανάδοχες μεταλλευτικές εταιρίες και πραγματοποιούνται ερευνητικές γεωτρήσεις πετρελαίου.

19. Ο λαός Náyeri της πολιτείας Nayarit έρχεται αντιμέτωπος με την καταπάτηση και την καταστροφή των ιερών εδαφών του στην περιοχή που ονομάζεται Muxa Tena, στον ποταμό San Pedro, μέσω του υδροηλεκτρικού προγράμματος Las Cruces.

20. Ο λαός Yaqui της πολιτείας Sonora συνεχίζει τον ιερό αγώνα

ενάντια στον αγωγό φυσικού αερίου που διασχίζει το έδαφός του, υπερασπιζόμενος το νερό του ποταμού Yaqui, που οι κακές κυβερνήσεις, παραβιάζοντας ακόμα και δικαστικές αποφάσεις και διεθνείς προσφυγές που έχουν καταδείξει το νόμιμο δίκιο τους, αποφάσισαν να μεταφέρουν στην πόλη Hermosillo της Sonora, χρησιμοποιώντας την ποινικοποίηση και τις επιθέσεις κατά των αυτόνομων αρχών και των εκπροσώπων της φυλής Yaqui.

21. Οι λαοί Binizzá και Ikoot οργανώνονται και ενώνονται για να ανακόψουν την επέλαση των προγραμμάτων κατασκευής αιολικών πάρκων, μεταλλείων, υδροηλεκτρικών έργων, φραγμάτων, αγωγών φυσικού αερίου και ειδικότερα της λεγόμενης Ειδικής Οικονομικής Ζώνης του Ισθμού του Tehuantepec καθώς και των έργων υποδομής που απειλούν το έδαφος και την αυτονομία των λαών στον Ισθμό του Tehuantepec, οι οποίοι, σύμφωνα με τους χαρακτηρισμούς της Μεξικανικής Ένωσης Ενέργειας, αναφερόμενη στην Λαϊκή Συνέλευση του Λαού Juchiteco, θεωρούνται ταλιμπάν του περιβάλλοντος και των δικαιωμάτων των ιθαγενών.

22. Ο λαός Mixteco της πολιτείας Oaxaca υφίσταται, μέσω απειλών, θανάτων και φυλακίσεων, που επιχειρούν να φιμώσουν τις φωνές των ανυπότακτων, και της οργάνωσης ένοπλων παραστρατιωτικών ομάδων από τις κακές κυβερνήσεις, όπως στην περίπτωση του San Juan Mixtepec, Οαχάκα , την υφαρπαγή των αγροτικών εδαφών του, πλήττοντας τα ήθη και τα έθιμά του.

23. Οι λαοί Mixteco, Tlapaneco και Nahua στα ορεινά και παράλια της πολιτείας Guerrero αντιμετωπίζουν την επιβολή μεγάλων μεταλλευτικών προγραμμάτων τα οποία προωθούνται με την στήριξη των καρτέλ ναρκωτικών, των παραστρατιωτικών τους και των κακών κυβερνήσεων, που διεκδικούν τα εδάφη των αυτόχθονων λαών.

24. Η κακή μεξικανική κυβέρνηση συνεχίζει τα ψέματα και τις

προσπάθειες συγκάλυψης της αποσύνθεσης και της απόλυτης ευθύνης της στην βίαιη εξαφάνιση των 43 φοιτητών της αγροτικής παιδαγωγικής σχολής Raúl Isidro Burgos της Ayotzinapa στην πολιτεία Guerrero.

25. Το Κράτος κρατά ομήρους τους συντρόφους Pedro Sánchez Berriozábal, Rómulo Arias Míreles, Teófilo Pérez González, Dominga González Martínez, Lorenzo Sánchez Berriozábal και Marco Antonio Pérez González της κοινότητας Nahua του San Pedro Tlanixco στην Πολιτεία του Μεξικού, τον σύντροφο zapoteco της περιοχής Loxicha Álvaro Sebastián, τους συντρόφους Emilio Jiménez Gómez και Esteban Gómez Jiménez, κρατούμενους από την κοινότητα του Bachajón της πολιτείας Chiapas, τους συντρόφους Pablo López Álvarez και εξόριστους τους Raúl Gatica García και Juan Nicolás López του Ιθαγενικού και Λαϊκού Συμβουλίου της Oaxaca Ricardo Flores Magón. Πρόσφατα ένας δικαστής σε διατεταγμένη υπηρεσία καταδίκασε σε 33 χρόνια κάθειρξη τον σύντροφο Luis Fernando Sotelo, που απαιτούσε την εμφάνιση ζωντανών των 43 αγνοούμενων φοιτητών της Ayotzinapa καθώς και τους συντρόφους Samuel Ramírez Gálvez, Gonzalo Molina González και Arturo Campos Herrera του Περιφερειακού Συντονιστικού Κοινοτικών Αρχών – Κοινοτική αστυνομία (πολιτοφυλακή). Επιπλέον, εκατοντάδες ιθαγενείς και μη σε ολόκληρη τη χώρα κρατούνται φυλακισμένοι, γιατί υπερασπίζονται τα εδάφη τους και απαιτούν δικαιοσύνη.

26. Το προγονικό έδαφος του λαού Mayo δέχεται απειλές από τα σχέδια κατασκευής αυτοκινητόδρομων που ενώνουν το Topolobampo με την πολιτεία του Τέξας των ΗΠΑ, ενώ συγκροτούνται φιλόδοξα τουριστικά προγράμματα στην περιοχή Barranca del Cobre.

27. Η εθνότητα Dakota βλέπει να καταπατείται και να καταστρέφεται η ιερή της γη από αγωγούς φυσικού αερίου και πετρελαίου. Για το λόγο αυτό έχουν στήσει μια μόνιμη κατασκήνωση,

περιφρουρώντας ό,τι τους ανήκει.

Για όλους τους παραπάνω λόγους επαναλαμβάνουμε ότι η προστασία της ζωής και της αξιοπρέπειας, δηλαδή η αντίσταση και εξέγερση από τα κάτω και αριστερά, αποτελεί υποχρέωση μας, στην οποία μπορούμε να ανταποκριθούμε μόνο με συλλογικό τρόπο. Χτίζουμε την εξέγερση από τις μικρές τοπικές συνελεύσεις, οι οποίες ενώνονται και μετατρέπονται σε μεγάλες κοινοτικές, σε συνελεύσεις των εχίδος (κοινοτική γη), σε συμβούλια καλής διακυβέρνησης και σε συμφωνίες στις οποίες καταλήγουμε ως λαοί που τους συνδέει μια κοινή ταυτότητα. Όταν μοιραζόμαστε, μαθαίνουμε και δημιουργούμε, εμείς που είμαστε το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο κοιτάμε ο ένας τον άλλο και νιώθουμε τους πόνους, τη δυσαρέσκεια και τις προγονικές μας ρίζες.
Για να υπερασπιστούμε αυτό που είμαστε, η πορεία και η γνώση μας έχουν βασιστεί στην ενίσχυση των συλλογικών χώρων για τη λήψη αποφάσεων, έχουμε προβεί σε δικαστικές προσφυγές σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, σε δράσεις ειρηνικής πολιτικής αντίστασης, παραμερίζοντας τα πολιτικά κόμματα τα οποία το μόνο που προκαλούν είναι θάνατο, διαφθορά και εξαγορά συνειδήσεων, έχουμε πραγματοποιήσει συμμαχίες με διάφορους τομείς της κοινωνίας των πολιτών, έχουμε δημιουργήσει τα δικά μας μέσα ενημέρωσης, τις κοινοτικές αστυνομίες, πολιτοφυλακές και ομάδες αυτοάμυνας, λαϊκά συμβούλια και συνελεύσεις, συνεταιρισμούς, ασκούμε και υπερασπιζόμαστε την παραδοσιακή ιατρική, την παραδοσιακή και οικολογική γεωργία, καθώς και τις δικές μας τελετουργίες και τελετές για να ανταμείψουμε τη μάνα γη και να συνεχίσουμε να βαδίζουμε σε αυτή και με αυτή, φυτεύουμε και υπερασπιζόμαστε τους αυτόχθονες σπόρους, πραγματοποιούμε φόρουμ, καμπάνιες ενημέρωσης και πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες.

Αυτή είναι η δύναμη από τα κάτω που μας έχει κρατήσει ζωντανούς και γι’ αυτό μνημονεύοντας την αντίσταση και την εξέγερση επαναβεβαιώνουμε την απόφασή μας να συνεχίσουμε ζωντανοί να

χτίζουμε την ελπίδα ενός μέλλοντος που μπορεί να γίνει εφικτό μόνο πάνω στα συντρίμμια του καπιταλισμού.
Θεωρώντας ότι η επίθεση ενάντια στους λαούς δε θα σταματήσει αντίθετα θα οξυνθεί μέχρι να πάψει να υπάρχει και το τελευταίο ίχνος της ταυτότητάς μας ως λαοί της υπαίθρου και της πόλης, ως φορείς βαθιάς δυσαρέσκειας από την οποία όμως πηγάζουν νέες, διαφορετικές και δημιουργικές μορφές αντιστάσεων και εξεγέρσεων, αυτό το 5ο Εθνικό Ιθαγενικό Συνέδριο αποφάσισε να ξεκινήσει μια διαβούλευση σε κάθε έναν από τους λαούς μας με στόχο να γκρεμίσουμε από τα κάτω την εξουσία που μας επιβάλλουν οι από πάνω και μας προσφέρει ένα πανόραμα θανάτου, βίας, λεηλασίας και καταστροφής.
Λαμβάνοντας υπ᾽ όψη όλα τα παραπάνω, δηλώνουμε ότι θα βρισκόμαστε σε συνέλευση διαρκείας και θα διαβουλευθούμε σε κάθε μια από τις γεωγραφίες, τα εδάφη και τις συντεταγμένες μας την απόφαση αυτού του Πέμπτου Εθνικού Ιθαγενικού Συνεδρίου να ορίσει ένα ιθαγενικό συμβούλιο διακυβέρνησης ο λόγος τους οποίου θα υλοποιείται από μια γυναίκα ιθαγενή, εκπρόσωπο του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου, ως ανεξάρτητη υποψήφια που θα διεκδικήσει στο όνομα Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου και του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση την προεδρία της χώρας στην εκλογική διαδικασία του 2018.
Επαναβεβαιώνουμε ότι ο αγώνας μας δεν είναι για την εξουσία, ούτε την αναζητούμε. Αντίθετα, καλούμε τους αυτόχθονες λαούς και την κοινωνία των πολιτών να οργανωθούμε για να σταματήσουμε την καταστροφή, να ενισχύσουμε τις αντιστάσεις και τις εξεγέρσεις μας, με άλλα λόγια, να υπερασπιστούμε τη ζωή κάθε ανθρώπου, κάθε οικογένειας, συλλογικότητας, κοινότητας ή οικισμού. Για να χτίσουμε την ειρήνη και τη δικαιοσύνη υφαίνοντας ξανά από τα κάτω, απ᾽ όπου είμαστε αυτό που είμαστε.

Ήρθε ο καιρός της εξεγερμένης αξιοπρέπειας, να χτίσουμε ξανά μια χώρα από και για όλες και όλους, να ενισχύσουμε τη δύναμη από τα κάτω και αριστερά αντικαπιταλιστικά , να πληρώσουν οι ένοχοι για

τους πόνους των λαών αυτού του πολύχρωμου Μεξικού.

Τέλος, ανακοινώνουμε τη δημιουργία της επίσημης ιστοσελίδας του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου στην ηλεκτρονική διεύθυνση http://www.congresonacionalindigena.org.

Από το CIDECI-UNITIERRA, Chiapas, Οκτώβριος 2016

Για την Συνολική Ανασυγκρότηση των Λαών μας

Ποτέ ξανά ένα Μεξικό χωρίς Εμάς

Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο

Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση.

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ…

SupGaleano.
27 Δεκεμβρίου 2017.

Καλημέρα, καλησπέρα, καληνύχτα, καλό ξημέρωμα.
Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όσους παρακολουθούν είτε παρευρισκόμενοι εδώ στο CIDECI, είτε από απόσταση, όσον αφορά τη γεωγραφία και το ημερολόγιο, αυτή τη δεύτερη Συνάντηση «Με τις Επιστήμες (Συνειδήσεις) για την Ανθρωπότητα», το κεντρικό θέμα της οποίας υποτίθεται πως είναι «οι επιστήμες απέναντι στο τείχος».
Χαιρόμαστε που αποφασίσατε να συμμετέχετε είτε ως εισηγητές είτε ως ακροατές και θεατές.
Το όνομά μου είναι SupGaleano. Σήμερα δε πρόκειται να σας μιλήσω για επιστήμη, τέχνη, ή πολιτική, ούτε να σας διηγηθώ κάποια ιστορία.
Αντίθετα, θα σας μιλήσω για ένα έγκλημα και τις πιθανές αναλύσεις και ερμηνείες του.
Και όχι για οποιοδήποτε έγκλημα, αλλά για αυτό που διαλύει τα ημερολόγια και επαναπροσδιορίζει το χρόνο. Που ταυτίζει τον εγκληματία και το θύμα με την σκηνή του εγκλήματος.
Ένα έγκλημα. Όμως… Ένα έγκλημα εν εξελίξει; Κάποιο που έχει ήδη διαπραχθεί; Κάποιο που πρόκειται να γίνει; Ποιο είναι το θύμα και ποιος ο θύτης; Ποια η σκηνή του εγκλήματος;
Ίσως κάποια, κάποιος, κάποιοσα, να συμφωνεί μαζί μου ότι τα εγκλήματα αποτελούν ήδη κομμάτι της πραγματικότητας που αντιμετωπίζουμε στο Μεξικό και σε κάθε μεριά του κόσμου.
Εγκλήματα έμφυλα ή γυναικοκτονίες, ομοφοβικά, ρατσιστικά, εργατικά, ιδεολογικά, θρησκευτικά, λόγω ηλικίας, εμφάνισης, επιχειρηματικών διαφορών, παράλειψης, χρώματος και πάει

λέγοντας.
Με δύο λόγια: ένα έδαφος βυθισμένο στο αίμα. Τόσο, που τα θύματα δεν έχουν πλέον όνομα, είναι μόνο αριθμοί, στατιστικοί δείκτες, μικρά μονόστηλα για να συμπληρώσουν τα κενά στις εσωτερικές σελίδες των μέσων. Ακόμα κι όταν πρόκειται για το αίμα των ίδιων των συναδέλφων τους.
Χιλιάδες εγκλήματα με μικρά γράμματα, που τρέφονται από ένα μεγαλύτερο. ΄
Η διαστροφή είναι τόσο μεγάλη που οι συγγενείς των θυμάτων θα πρέπει να αγωνιστούν όχι πλέον για τη ζωή των απόντων τους, αλλά για να μη πεθάνουν δύο φορές: με θάνατο ηθικό και θάνατο της μνήμης.
Για να μην πάμε πολύ μακριά, εδώ στο Μεξικό, λέμε πλέον για κάθε θύμα βίας ότι «πέθανε από φυσικό θάνατο».
Κάθε δραστηριότητα, κάθε βήμα, κάθε λεπτό μιας άλλοτε φυσιολογικής ζωής, σήμερα χαρακτηρίζεται από αβεβαιότητα…
Θα φτάσω ζωντανή στη δουλειά, στο σπίτι, στο σχολείο, ως την επόμενη μέρα; Θα βρουν το σώμα μου; Θα είναι ακέραιο; Θα πουν ότι εγώ το προκάλεσα και θα με κατηγορήσουν για την απουσία μου; Θα πρέπει οι κοντινοί μου άνθρωποι να αγωνιστούν για να με βρουν, για να μη με ξεχάσουν; Η οικογένεια, οι φιλίες, οι άνθρωποι που με γνωρίζουν, όσοι δε με γνωρίζουν, θα αφιερώσουν μια σκέψη, ένα twit, ένα χαμηλόφωνο σχόλιο, ένα δάκρυ στο θάνατό μου; Και μετά; Θα προχωρήσουν; Θα παραμείνουν σιωπηλοί; Πως θα αντιδράσουν όταν τους πουν ότι αυτή η γυναίκα δε δολοφονήθηκε, απλά πέθανε; Τι θα πουν όταν τα μέσα θα περιγράφουν με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες τα ρούχα μου, την ώρα και τον τόπο; Θα αγγίξει ο θάνατός μου το απαραίτητο όριο προκειμένου να σημάνουν οι κυβερνώντες «έμφυλο συναγερμό»; Ο δολοφόνος μου, ναι, στο αρσενικό, θα τιμωρηθεί; Ποιος θα εξηγήσει τι, για το έγκλημα, ότι μου επιτέθηκε επειδή είμαι γυναίκα; Ναι, νέα, κορίτσι, ενήλικη, ώριμη, ηλικιωμένη, όμορφη, άσχημη, αδύνατη, χοντρή, ψηλή, κοντή, αλλά πάντα γυναίκα.
Γιατί κανείς δεν με προειδοποίησε ότι το να γεννηθώ γυναίκα και να μεγαλώσω σε αυτό το ημερολόγιο, σε οποιαδήποτε γεωγραφία, θα

ελαχιστοποιούσε την ελπίδα μου για ζωή; Ότι θα έπρεπε να αγωνίζομαι κάθε καταραμένο λεπτό όχι για να εκτιμήσουν και να σεβαστούν τα προσόντα μου, μεγάλα ή μικρά, για να έχω μια δίκαιη αμοιβή για την εργασία μου, ευκαιρίες σπουδών, εργασίας, σχέσεων, για να γίνω ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη, εξαρτάται από το αν θα σέρνομαι, αν θα βαδίζω ή αν θα τρέχω στα ημερολόγια, αν θα φυτοζωώ, ή αν θα μου λένε πώς να ζήσω αλλά πρέπει να παλεύω για να μη με σκοτώσουν, όχι μια, αλλά δύο, τρεις, εκατό, χιλιάδες φορές; Γιατί με δολοφονεί ο άντρας που με σκοτώνει, με δολοφονεί κι εκείνος που αγνοεί το θάνατό μου, τον αμβλύνει, τον ρετουσάρει, τον συγκαλύπτει, τον κηλιδώνει με τη συκοφαντία («είχε ντυθεί προκλητικά», «είχε πιει», «ήταν σ' ένα καταγώγιο», «περπατούσε νύχτα», «περπατούσε μόνη») αποσιωπώντας ότι το μοναδικό μου έγκλημα είναι ότι ζω. Απλώς, ότι ζω. Δεν παίζουν ρόλο η ηλικία, τα πιστεύω, το χρώμα, η πολιτική θέση, οι ιδέες, τα όνειρα και οι εφιάλτες μου. Ο δολοφόνος μου δεν πήρε αυτή την απόφαση γιατί εγώ θα ψήφιζα ή θα απείχα, γιατί θα ψήφιζα κόκκινο, πράσινο, μπλε, καφέ, κίτρινο ή ανεξάρτητο/η. Ή γιατί δεν έχω καν εκλογική ταυτότητα. Ούτε η ηλικία μου ήταν το κίνητρό: είμαι κορίτσι, νέα, ενήλικη, ώριμη, ηλικιωμένη. Με δολοφόνησε επειδή είμαι γυναίκα.
Σε αυτό το σημείο βρισκόμαστε. Αποδεχόμαστε ως εξήγηση ενός έμφυλου εγκλήματος, της δολοφονίας μιας γυναίκας, της γυναικοκτονίας το εξής: ήταν γυναίκα, ποιος της είπε να βγει, πήγαινε γυρεύοντας. Και το κυνήγι συνεχίζεται. Γιατί η σιωπή είναι συνενοχή, και συνενοχή είναι ο εγκωμιασμός του εγκλήματος.
Αλλάζει μόνο η θέση: από το έγκλημα στην κανονικότητα. Ας κάνουμε λοιπόν μια πρόποση γιατί αυτό είναι το σύστημα που ολοκληρώνει την ιστορία, όπου η ανθρωπότητα φτάνει στον ύψιστο βαθμό ανάπτυξης της, και όποιος εργάζεται και προσπαθεί, χαίρει προόδου και ευημερίας.
Αυτό είναι το καπιταλιστικό σύστημα, το σύστημα στο οποίο η δολοφονία μιας γυναίκας αποτελεί κομμάτι της καθημερινής ζωής, του καθημερινού θανάτου, του τρόμου που επωμίζεται η έμφυλη ταυτότητά της.

Ή μήπως όχι; Ή μήπως όλα εξαρτώνται από το ποιος θα εξηγήσει το θάνατό μου; Ή πλέον δεν έχει καμία σημασία; Δεν αξίζει καμιά εξήγηση; Μήπως ο θάνατός μου είναι σαν τη βροχή που κάνει πιο αργή την κίνηση των οχημάτων προκαλώντας δυσαρέσκεια στους, στις, στουις οδηγούς που θα φτάσουν αργά ως την επόμενη δολοφονία, σα να ήταν το επόμενο φανάρι; Τσιν! Ξανά κόκκινο, κι άλλη νεκρή, κι άλλη δολοφονημένη, κι άλλη καθυστέρηση.
Ο SupMarcos έλεγε ότι, έπρεπε να πεθάνουν χιλιάδες ιθαγενείς, για να μας δώσουν σημασία. Αν ήταν κάποιοι λίγοι, όλα εντάξει. Αν ήταν δεκάδες, έλεγαν πως: «είναι μέρος της βάρβαρης φύσης τους», «σύμπτωμα της πολιτιστικής τους καθυστέρησης», «η κυβέρνηση πρέπει να εκπληρώσει το ιστορικό της χρέος προς τους πλέον απροστάτευτους». Αν ήταν εκατοντάδες, «α, οι φυσικές καταστροφές, τους καημενούληδες!». Αν ήταν χιλιάδες, τότε, ναι, κάποιοι αναρωτιόνταν «Τι συμβαίνει;», «Γιατί;».
Ας αναρωτηθούμε λοιπόν: Πόσες γυναίκες χρειάζεται να δολοφονηθούν για να διερωτηθούμε τι συμβαίνει και γιατί; Ποιος είναι ο υπεύθυνος του εγκλήματος, ποιο το θύμα και ποιο το κίνητρο; Ή μήπως πρέπει να περιμένουμε το επόμενο σκάνδαλο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης; Σοβαρά; Εκεί που παλιά υπήρχε η ελεημοσύνη λόγω οίκτου ή δίνονταν κάποια χρήματα σήμερα ένα twit, ή ένα νήμα αν πιέζομαι;
Πριν λίγο καιρό, σε αυτή την αστείρευτη πηγή σοφίας, ανεκτικότητας και αγωνίας για το κοινό καλό όπως είναι το μέσο κοινωνικής δικτύωσης «twitter», ένας χρήστης επέπληττε μια χρήστρια που καταδίκαζε τη δολοφονία μιας γυναίκας, (ακόμα μιας) ως γυναικοκτονία. Ο εν λόγω χρήστης της έλεγε πάνω κάτω τα εξής: «Δεν πρόκειται για γυναικοκτονία γιατί αυτή δεν ήταν φεμινίστρια, ήταν απλά γυναίκα». Και κατέληγε: «εσείς οι φεμιναζί δε σέβεστε καθόλου τις υπόλοιπες γυναίκες και θέλετε να μεταδώσετε το μίσος σας σε όλες». Φαντάζομαι ότι η ανταπάντηση που έλαβε ο συγκεκριμένος χρήστης θα ήταν του τύπου «δεν έχεις πρόσβαση σε αυτό το λογαριασμό. Είσαι μπλοκαρισμένος γιατί η χρήστρια είναι αλλεργική στη βλακεία».

***

Ένα έμφυλο έγκλημα. Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να δώσουμε μια εξήγηση, να κάνουμε μια υπόθεση. Θα μπορούσαμε, για παράδειγμα, να ρωτήσουμε το δολοφόνο γιατί διέπραξε το συγκεκριμένο έγκλημα.
Σας λέω εκ των προτέρων ότι οι δικαιολογίες θα είναι πολλές αλλά πάντα η ίδια. Η ανομολόγητη απάντηση του αρσενικού, θα είναι πάντα η εξής: «γιατί μπορώ να το κάνω, θα έρθουν κι άλλοι κι άλλες που θα μου δώσουν την αφορμή, το κίνητρο.»
Ναι, αν και εξαρτάται.
Για παράδειγμα:
Πριν λίγες μέρες, το ειδησεογραφικό πρακτορείο Apro, μετέδωσε την ακόλουθη πληροφορία:
Εκφράζοντας τη λύπη του για τις γυναικοκτονίες στη χώρα, ο καρδινάλιος Juan Sandoval Iñiguez αναφέρθηκε σε ένα υποτιθέμενο πείραμα που πραγματοποιήθηκε στη πόλη Juárez, της πολιτείας Chihuahua, και στο οποίο ένας αστυνομικός με πολιτικά που επέβαινε σε πολυτελές αυτοκίνητο «κατακτούσε» γυναίκες και τις οδηγούσε στο δημαρχιακό μέγαρο όπου τις επέπλητταν για τη συμπεριφορά τους λέγοντας τα εξής: «πηγαίνετε με τον οποιονδήποτε γι’ αυτό σας σκοτώνουν».
Σε συνέντευξη του στο Canal 44, αφού προηγουμένως είχε παρευρεθεί στην συζήτηση που είχε οργανώσει η Coparmex (Εργοδοτική Συνομοσπονδία της Μεξικανικής Δημοκρατίας), ο επίσης επίτιμος επίσκοπος της Guadalajara είπε ότι η ανησυχητική αύξηση των γυναικοκτονιών στη χώρα οφείλεται στην «απερισκεψία των γυναικών».
«Από την μεριά των γυναικών υπάρχει τουλάχιστον απερισκεψία. Δεσμεύονται, κολλάνε σε όποιον δουν να κυκλοφορεί καλοντυμένος», ξεσπά ο Sandoval Iñiguez για να αναφερθεί στη συνέχεια στο υποτιθέμενο πείραμα που πραγματοποιήθηκε στην πόλη Juárez.
Όπως μπορείτε να αντιληφθείτε δεν υπάρχει καν αναφορά στους δολοφόνους. Υπεύθυνη για τη δολοφονία της είναι η ίδια η γυναίκα

και η «εκ φύσεως» απερισκεψία της.
Ξέρω. Αναρωτιέστε προς τι όλο αυτό το κήρυγμα σχετικά με τις γυναικοκτονίες αφού εδώ βρεθήκαμε για να μιλήσουμε για τις επιστήμες και το τείχος.
Εντάξει, προς υπεράσπισή μου, να εξηγήσω ότι περιγράφω ένα μέρος του τείχους. Και το πρώτο που ξεχωρίζει εκεί, είναι ένα μεγάλο γκράφιτι, με τη λέξη «ΕΝΟΧΟΣ», ζωγραφισμένη από το ωχρό αίμα των γυναικών θυμάτων βίας, το οποίο καλύπτει τις 5 ηπείρους.
Βέβαια, εξαρτάται. Υπάρχουν και εκείνοι που βλέπουν τη μεγάλη επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο, τις μεγαλοπρεπείς μεγαλουπόλεις, τα χρυσαφένια φώτα που αντανακλώνται στους ουρανοξύστες.
Κι εμείς εδώ οι ανόητοι και ανεύθυνοι, να ακούμε ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα έγκλημα. Το πιο μεγάλο, αβυσσαλέο, εκτεταμένο και τρομερό στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ένα έγκλημα παύλα σύστημα.
Αλλά σας ξεκαθάρισα, ήδη από την αρχή, ότι δεν επρόκειτο να μιλήσω για επιστήμη, τέχνη, πολιτική, ούτε να σας διηγηθώ κάποια ιστορία. Είπα, επακριβώς, ότι θα μιλούσα για ένα έγκλημα. Έτσι εξαρτάται από σας αν θα συνεχίσετε να ακούτε, να διαβάζετε ή να κλικάρετε στο εικονίδιο της ανανέωσης γιατί η αναμετάδοση στο stream έχει ήδη πέσει και η οθόνη του κομπιούτερ, του τάμπλετ, του κινητού, έχει παγώσει σε αυτή τη λέξη που μπορεί να συνοψίσει με ακρίβεια την εξήγηση που δίνει το σύστημα για τις δολοφονίες γυναικών: «ΈΝΟΧΟ».
Και καθώς η μετάδοση ξαναρχίζει, στρέφω το βλέμμα μου προς τα πάνω για να δω και να ακούσω αν κάποιος αναφέρεται σε αυτό, σε αυτά τα εγκλήματα. Αλλά τίποτε. Ίσως να φταίει η σύνδεσή μου και στην πραγματικότητα να μιλάνε, να προτείνουν σχέδια, στρατηγικές, τακτικές για να μπει ένα τέλος σε αυτό τον εφιάλτη.
Και τότε, καθώς η αναμετάδοση ξαναρχίζει, εσείς, εμείς ακούμε τα λόγια του ποιητή Juan Bañuelos. Η φωνή του μόλις που ακούγεται, σαν μια ηχώ, γιατί η ηχογράφηση έχει γίνει πριν από 10 χρόνια, με αφορμή το αφιέρωμα που έγινε προς τιμή του κατά τη διάρκεια της

Συνάντησης των ποιητών του λατινοαμερικανικού κόσμου, το 2007. Στη φωνή του δεν υπάρχει τίποτε το εορταστικό για το βραβείο που του απένειμαν. Αντίθετα, διακρίνεται ένα ελαφρύ τρέμουλο πόνου, αγανάκτησης και οργής. Τον ακούμε να λέει:

«Αλλά αυτό για το οποίο θα αναφερθώ πιο συγκεκριμένα είναι το εξής: στις 22 Δεκεμβρίου 1997 διεπράχθη η δολοφονία 45 ιθαγενών στην κοινότητα της Ακτεάλ, που βρίσκεται στο δήμο San Pedro Chenalhó της πολιτείας Chiapas. Η πιο αιματηρή απ' όλες τις επιθέσεις που δέχθηκαν: γυναίκες, παιδιά και άντρες δολοφονήθηκαν με ξέφρενη μανία από παραστρατιωτικές ομάδες. Η εξήγηση που προσπάθησε να δώσει η κυβέρνηση ήταν πως επρόκειτο για «διαφυλετικές διαμάχες». Δεν ήταν τυχαίο, ούτε ότι η πλειοψηφία των νεκρών ήταν γυναίκες ούτε ότι οι βιασμοί διεπράχθησαν από τις παραστρατιωτικές ομάδες, για να σπείρουν τον τρόμο στις κοινότητες και να επιτεθούν στα αυτονομικά προγράμματα.

Ήδη από την ίδρυσή της ιθαγενικής οργάνωσης Las Abejas, η απάντηση ήταν ο άγριος βιασμός, το Δεκέμβριο του 1992, των συζύγων των ιδρυτών, μια εκ των οποίων ήταν 7 μηνών έγκυος. Η σφαγή της Ακτεάλ υποδηλώνει ότι με τη δολοφονία των γυναικών θα καταστρεφόταν ένα σύμβολο της αντίστασης: ο στόχος είναι «να σκοτώσουμε το σπόρο», αυτή ήταν η κραυγή των παραστρατιωτικών εκείνη την 22α Δεκεμβρίου: για να πάψουν να αναπαράγονται οι ινδιάνοι. Η δολοφονία στην Ακτεάλ δεν ήταν το αποτέλεσμα μιας παρανοϊκής βίας ή φυλετικών και προσωπικών αντεκδικήσεων. Εκείνοι που φέρουν αποκλειστικά την ευθύνη για την απουσία εις βάθους έρευνας αλλά και για την ταύτισή τους με τους ενόχους αυτά τα 10 χρόνια από τα γεγονότα, είναι οι ομάδες της κρατικής εξουσίας και οι πρόεδροι του Μεξικού. Τίποτε δεν επιλύθηκε.»

Φαντάζομαι πως υπάρχει κάποια παύση, ίσως για να καθαρίσει τη φωνή του, ίσως πάλι προσπαθώντας να συγκρατήσει την οργή του:

Την επομένη της 22ας Δεκεμβρίου 1997 πήγα στην Ακτεάλ ως μέλος της Conai (Εθνική Επιτροπή Διαμεσολάβησης για την Ειρήνη) για να ερευνήσω τα γεγονότα. Η εντύπωση που μου προκάλεσε ήταν τρομακτική: βρίσκαμε ματωμένα ρούχα παιδιών και γυναικών

στα κλαριά των θάμνων και σε μια μικρή σπηλιά όπου είχαν προσπαθήσει να κρυφτούν. Κάποιοι από τους επιζήσαντες έδωσαν τη μαρτυρία τους αφηγούμενοι λεπτομερώς το πώς σφαγιάστηκαν κάποιες γυναίκες, ανοίγοντας τις κοιλιές τους (4 ήταν έγκυες) και ξεριζώνοντάς τους τα έμβρυα, με τέτοια μανία που μόνο μια πολιτική εξόντωσης μπορεί να γεννήσει.
Στην καρδιά της Micaela, ενός μικρού κοριτσιού 11 ετών, έχει φωλιάσει ο φόβος. Μας αφηγείται ότι από νωρίς το πρωί προσευχόταν με τη μαμά της και έπαιζε με τα αδερφάκια της, για να μην κλαίνε. Υπήρχαν αρκετές γυναίκες στο εκκλησάκι. Στις 11 το πρωί άρχισαν οι πυροβολισμοί, τα παιδιά άρχισαν να κλαίνε, άντρες και γυναίκες να τρέχουν και κάποιους τους βρήκαν οι σφαίρες εκεί ακριβώς. Μια σφαίρα χτύπησε την μαμά της Micaela στην πλάτη. Την είχαν βρει από το κλάμα των δύο παιδιών της τα οποία δολοφονήθηκαν αμέσως μετά. Η Micaela σώθηκε γιατί νόμιζαν πως ήταν νεκρή. Φοβόταν πολύ και έτρεξε να κρυφτεί στην όχθη του ποταμού. Από εκεί είδε τους παραστρατιωτικούς που επέστρεφαν με τις ματσέτες στα χέρια. Γελούσαν δυνατά και έκαναν πλάκα, καθώς έγδυναν τις νεκρές γυναίκες και τους έκοβαν τα στήθη. Σε κάποια έχωσαν ένα ξύλο ανάμεσα στα πόδια. ʽΆνοιγαν τις κοιλιές των εγκύων, άρπαζαν τα βρέφη και έπαιζαν με αυτά: τα πετούσαν από ματσέτα σε ματσέτα. Στο τέλος, έφυγαν ουρλιάζοντας, ουρλιάζοντας και ουρλιάζοντας. Τη Micaela την πήρε από το χέρι ο θείος της, ο Antonio για να ψάξουν ανάμεσα στους νεκρούς τα ξαδέλφια της ή κάποιο γνωστό που ίσως είχε επιζήσει. Εκείνη συνεχίζει την αφήγηση: «σώσαμε δύο παιδάκια που ήταν μαζί με τη νεκρή μητέρα τους. Το πόδι του μικρού αγοριού είχε σμπαραλιαστεί, ένα άλλο κοριτσάκι ήταν με το κρανίο διαλυμένο και στριφογυρνούσε προσπαθώντας να γαντζωθεί στη ζωή. Μετά τη γενοκτονία πολλοί δεν μπόρεσαν πολεμήσουν τη θλίψη. Η Marcela και η Juana έχασαν τα λογικά τους, δεν μπορούν να μιλήσουν, βγάζουν μόνο κάποιους ήχους στο άκουσμα του θορύβου από τα στρατιωτικά ελικόπτερα που πετούν πάνω από την κοινότητα».
Ο Juan Bañuelos ζητά συγνώμη. Ξέρει πως ο λόγος του ακούγεται

αναχρονιστικός για κάποιους από τους παρευρισκόμενους (του τότε και του σήμερα):
«Ας με συγχωρήσει το κοινό αυτής της εκδήλωσης αν σε αυτή τη γιορτή του λόγου με ποιητές από διάφορες χώρες χρειάστηκε να αναφερθώ στην τρομερή σφαγή της Ακτεάλ, που συνέβη πριν από 10 χρόνια, και για την οποία ακόμα δεν έχει υπάρξει λύση. Ο λόγος είναι ότι εγώ γεννήθηκα στην Chiapas και υπήρξα μέλος της πρώην Conai. Μου είναι αδύνατο, λοιπόν να μένω σιωπηλός.
Σε κάποιους μπορεί να φαίνεται ριζοσπαστική η απαίτηση για βαθιές αλλαγές στη χώρα μου. Θα σας απαντήσω, ωστόσο, δανειζόμενος τη σκέψη του José Martí, του μεγάλου ποιητή της Αμερικής: «Ριζοσπαστικό είναι ακριβώς αυτό που φτάνει στις ρίζες. Ριζοσπάστης δεν είναι εκείνος που δεν κοιτά σε βάθος τα πράγματα. Ούτε ο άνθρωπος που δεν συνδράμει στην ασφάλεια και την ευτυχία των άλλων ανθρώπων», γιατί πρέπει να συμφωνήσουμε στο εξής: «πατρίδα είναι η ανθρωπότητα»i. Ως εκ τούτου, και ακριβώς γι’ αυτό το λόγο, μεταμορφώνω, αλλάζω αυτή την εκδήλωση τιμής στο πρόσωπό μου, και την αποδίδω στη μνήμη των σφαγιασθέντων στην Ακτεάλ.»
Ο Juan Bañuelos, ένας ποιητής τελικά, διαβάζει το ποίημα της ποιήτριας Xuaka´ Utz´utz´Niii, με τον τίτλο «Για να μην έρθει ο Στρατός»:

Άκουσε, ιερή αστραπή,
άκουσε, άγιο βουνό,
άκουσε, ιερή σπηλιά:
Ήρθαμε για να αφυπνίσουμε τη συνείδησή σου.
Ήρθαμε για να ξυπνήσουμε την καρδιά σου,
για να ρίξεις με το τουφέκι σου,
για να ρίξεις με το κανόνι σου,
για να φράξεις το δρόμο αυτών των ανθρώπων.
Ακόμα κι αν έρθουν τη νύχτα.
Ακόμα κι αν έρθουν το χάραμα.
Ακόμα κι αν έρθουν με όπλα.
Μην τους αφήσεις να χτυπήσουν.
Μην τους αφήσεις να βασανίσουν.
Μην τους αφήσεις να βιάσουν
Στα σπίτια μας, στις εστίες μας.

Πατέρα του βουνού Huitepec, μητέρα του βουνού Huitepec,
Πατέρα της λευκής σπηλιάς, μητέρα της λευκής σπηλιάς
Πατέρα του βουνού San Cristóbal, μητέρα του βουνού San Cristóbal:
Ας μην μπουν στα χώματά σου, μεγάλε προστάτη
Ας παγώσουν τα τουφέκια τους, ας παγώσουν τα πιστόλια τους.
Kajval, δέξου αυτό το μπουκέτο από λουλούδια
Δέξου αυτή την προσφορά από φύλλα, δέξου αυτή την προσφορά από καπνό,
Ιερέ πατέρα του Chaklajún, ιερή μητέρα του Chaklajún.

Ο Juan Bañuelos ολοκληρώνει την παρέμβασή του λέγοντας:

«Απαιτούμε να γίνει δίκη με συνοπτικές διαδικασίες για τον βορειοαμερικανό πρώην πρόεδρο Zedillo και τους συνεργούς του.»

Τον χειροκροτούν ή όχι; Δεν το ξέρουμε. Η ηχογράφηση κόβεται απότομα στη λέξη «συνεργούς του». Σε μια συνάντηση ποιητών, ένας καλλιτέχνης του λόγου αποφασίζει να μιλήσει για ένα έγκλημα, και αντί να ευχαριστήσει για την τιμή που του γίνεται, απαιτεί αλήθεια και δικαιοσύνη. Ο Juan Bañuelos δεν το ξέρει, γιατί ο φυσικός θάνατος τον άφησε δίχως λόγια κάποια φεγγάρια πίσω, αλλά οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί αυτού του εγκλήματος είναι ελεύθεροι με τη συνενοχή, και τότε και τώρα, των ηγετών του μεξικανικού Κόμματος Κοινωνικής Συνάντησης.
Πριν λίγες ώρες απεβίωσε, εν ειρήνη και με «την πνευματική αρωγή της αγίας μητέρας εκκλησίας», ένας από τους ηθικούς αυτουργούς αυτής της σφαγής: ο στρατηγός Mario Renán Castillo Fernández.
Και όπου ακούτε Acteal, μπορείτε να προσαρμόσετε το ημερολόγιό σας, λέγοντας σήμερα «Chalchihuitán» και «Chenalhó», προσθέτοντας τη μεταβλητή της διένεξης ανάμεσα στο κόκκινο και το πράσινο PRI για την θέση του επόμενου κυβερνήτη της Chiapas. Εκείνοι βάζουν τους υποψηφίους, και οι ιθαγενείς οπαδοί τους, τους εκτοπισμένους και τους νεκρούς.
Είπα προηγουμένως ότι κανείς δε μιλά για τα εγκλήματα εναντίον των γυναικών. Εξαρτάται προς τα πού στρέφετε το αυτί και το βλέμμα σας. Γιατί υπάρχει μια γυναίκα που ονομάζεται Guadalupe και

τη φωνάζουν «Lupita». Ήταν 10 ετών όταν έγινε η σφαγή της Acteal και της έτυχε να ζήσει αυτό τον τρόμο και να βιώσει το θάνατο των κοντινών της ανθρώπων. Τώρα η Lupita είναι μέλος του Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης και, μαζί με την εκπρόσωπο του, τη Marichuy, διασχίζει τους δρόμους της χώρας και αφηγείται αυτή την ιστορία.
Η Lupita μιλά και με άλλες γυναίκες. Κάποιες είναι όπως εκείνη, άλλες όχι. Συζητά με όλες, αλλά δεν τους λέει μόνο: «δες τον εαυτό σου σε αυτή την ιστορία γιατί είναι και δική σου». Τις προτρέπει: «οργανώσου, αντιστάσου, μην υποτάσσεσαι, μην ξεπουλιέσαι, μην παραδίνεσαι. Μην περιμένεις να εισβάλλει ο τρόμος στο σπίτι σου, να καταλάβει το δρόμο, το σχολείο, τη δουλειά σου».
Η Lupita και η εκπρόσωπος δεν πηγαίνουν μόνες. Κι άλλες γυναίκες του Συμβουλίου, ιθαγενείς όπως εκείνες, γυναίκες όπως εκείνες, εργαζόμενες όπως εκείνες, φτωχές όπως εκείνες, μανάδες όπως εκείνες, σύζυγοι όπως εκείνες, κόρες όπως εκείνες, γιαγιάδες όπως εκείνες, αδελφές όπως εκείνες, οργανωμένες όπως εκείνες, εξεγερμένες όπως εκείνες, ταξιδεύουν στα διάφορα μέρη αυτού του εγκλήματος που ονομάζεται «Μεξικό» και μιλούν.
Για εκείνες δεν υπάρχουν πολυτέλειες, ιδιωτικά αεροπλάνα, ούτε ειδικοί απεσταλμένοι δημοσιογράφοι. Κάποιοι λένε πως συγκεντρώνουν υπογραφές προκειμένου να κατέβει ως ανεξάρτητη υποψήφια για την προεδρία της δημοκρατίας η εκπρόσωπος Marichuy. Δεν ξέρω αν συγκεντρώνουν υπογραφές. Εκείνες λένε ότι συγκεντρώνουν πόνο, οργή, αγανάκτηση, και γι' αυτό δεν υπάρχει ούτε διαδικτυακή εφαρμογή, ούτε κινητό χαμηλής, μεσαίας, υψηλής ποιότητας που να αντέχει τόσα terabits. Το μόνο που έχουν είναι το αυτί και την καρδιά τους. Ο λόγος τους είναι πάντοτε ίδιος: «οργάνωση», «αντίσταση», «εξέγερση».
Δεν το λένε, αλλά αυτό εκφράζουν: «μη με λυπάσαι, δε σου ζητώ ελεημοσύνη, σου λέω μόνο το εξής: βλέποντάς με δες τον εαυτό σου, και ακούγοντάς με, άκου τον εαυτό σου».
Κι εγώ λοιπόν ρωτώ όλους όσους παρευρίσκεστε, ακούτε, διαβάζετε ή βλέπετε: αξίζει στο Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης η

ευκαιρία να περιοδεύσει σε ακόμα περισσότερα μέρη, να μιλήσει με περισσότερους ανθρώπους, να ακούσει κι άλλους πόνους και, αντί να προσφέρει υποσχέσεις, κυβερνητικά προγράμματα και υπουργικές θέσεις, να καταγγείλει ένα έγκλημα, να μοιραστεί την εξήγησή του, και να μας προτρέψει να ξεφορτωθούμε τον εγκληματία;
Όχι να τον προσαρμόσουμε, να τον τροποποιήσουμε, να τον ανακυκλώσουμε, να τον συγχωρέσουμε, να τον ξεχάσουμε. Όχι. Να τον ξεφορτωθούμε, να τον καταστρέψουμε, να τον εξαφανίσουμε.
Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση, το ξέρουμε, εξαρτάται από το ποιος, που και πως.

***

Αναφέρθηκα σε μια πτυχή του εγκλήματος. Γιατί, όπως είπα και στην αρχή, δεν πρόκειται να μιλήσω για επιστήμη, τέχνη, ή πολιτική. Ούτε θα σας διηγηθώ κάποια ιστορία. Ωστόσο, όταν μιλώ για το έγκλημα κάνω λόγο και για τις ερμηνείες που δίνονται. Και η εξήγηση αυτού του καθημερινού τρόμου ποικίλει. Εξαρτάται από το ποιος την δίνει και από ποια θέση.
Πιστό στην ευέλικτη φύση του, το Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα (PRI) της Acteal, εμπλούτισε αυτά τα έξη χρόνια την εγκληματική του εμμονή. Δεν του αρκούν η έρπουσα διαφθορά, η διαχειριστική ανικανότητα, η διπλωματική βλακεία, η ανηθικότητα ως τρόπος διακυβέρνησης.
Όχι, το PRI χρειάζεται πάντοτε ένα αποτρόπαιο έγκλημα ώστε να το διατηρεί εντός του πλαισίου που του προσδίδει ταυτότητα, χρώμα, προσανατολισμό και πρόγραμμα.
Και, οι ίδιες πένες που στην περίπτωση της Acteal χαρακτήρισαν τη δολοφονία άοπλων γυναικών, παιδιών και αντρών «διαφυλετική σύγκρουση», κατασκεύασαν τη θεωρία της «συμπλοκής μεταξύ εμπόρων ναρκωτικών» για την Ayotzinapa.
Περίεργος αυτός ο ορισμός της «συμπλοκής» που βρίθει στα νομικά και μιντιακά δικαστήρια της Εξουσίας: αποκαλείται «συμπλοκή», μολονότι το ένα από τα αντικρουόμενα μέρη είναι πάνοπλο και το άλλο ανυπεράσπιστο.

Στα πλαίσια του κυβερνητικού σχεδιασμού, ένας εξαντλημένος γενικός εισαγγελέας (ο Jesús Murillo Karam) κάνει την παρακάτω δήλωση. «Τους έκαψαν και τέλος. Να προσευχόμαστε να μη ξανασυμβεί».

Την περίοδο εκείνη της λεγόμενης «ιστορικής αλήθειας»iii, μια ομάδα επιστημόνων αποδείκνυε ότι ήταν αδύνατη μια τέτοια εξήγηση. Αλλά η ανώτατη κυβέρνηση παρέμεινε αμετακίνητη στο επικυρωμένο και από τα μεγάλα ΜΜΕ σχέδιό της.

Συνεχίζουν να αποδίδουν τη βίαιη εξαφάνιση των νεαρών φοιτητών της Αγροτικής Παιδαγωγικής Σχολής της Ayotzinapa, στην πολιτεία Guerrero,σε αντίπαλη συμμορία διακίνησης ναρκωτικών. Και γύρω από αυτό, κατασκευάζεται ένα σχήμα κατανόησης της πραγματικότητας.

Το PRI παύλα κυβέρνηση, υποστηρίζει, με ανατριχιαστικό κυνισμό, ότι υπεύθυνος για όλα όσα αποκαλύπτουν αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή, ένας πληρωμένος δολοφόνος με κυβερνητική θέση και πτυχίο πανεπιστημίου του εξωτερικού, είναι ο εν υπηρεσία Σατανάς: το οργανωμένο έγκλημα σε συνεργασία με μια ομάδα διεστραμμένων επιστημόνων.

Η κυβέρνηση των τριών χρωμάτωνiv ομολογεί, με θωρακισμένη βλακεία, ότι δεν ευθύνεται για τίποτε, αφού αυτή είναι ουσιαστικά είναι το ανοργάνωτο έγκλημα.

Αλλά, όπως στην Acteal, έτσι και στην Ayotzinapa υπάρχουν κι εκείνοι που δεν παραιτούνται, δεν ξεπουλιούνται, δεν υποτάσσονται, και, με συγκινητικό πείσμα, επιμένουν να απαιτούν αλήθεια και δικαιοσύνη.

***

Υπάρχει, νομίζω, ένα φαινόμενο στη νευροβιολογία που ονομάζεται «το σύνδρομο του μέλους - φάντασμα». Μη μου δίνετε και πολλή σημασία. Καλύτερα να ρωτήσετε κάποιον που ασχολείται περισσότερο με τη νευροεπιστήμη. Έχω ωστόσο την εντύπωση πως πρόκειται για την αίσθηση ότι ένα ακρωτηριασμένο μέλος του ανθρωπίνου σώματος εξακολουθεί να είναι συνδεδεμένο με το σώμα.

Με άλλα λόγια, «αισθανόμαστε» την ύπαρξη ενός χεριού, μπράτσου, ποδιού ή ματιού που δεν υπάρχει.
Και, ίσως, μια υπόθεση κάνω, όταν λέμε πως «το Κράτος το έκανε», «Αποτυχημένο Κράτος», ή «Ναρκο – Κράτος», να αναφερόμαστε σε αυτή την απουσία. Ότι αυτό που βλέπουμε, και εναντίον του οποίου διαμαρτυρόμαστε δεν είναι παρά μια ένδειξη του «συνδρόμου του μέλους - φάντασμα». Το Εθνικό Κράτος στο σημερινό στάδιο του καπιταλισμού έχει ακρωτηριασθεί και αυτό που αντιλαμβανόμαστε είναι η ηχώ της ύπαρξής του. Δεν υπάρχει πλέον Κράτος. Το μόνο που υπάρχει είναι μια συμμορία εγκληματιών που υποστηρίζεται από μια ένοπλη ομάδα η οποία δε θα διστάσει να χρησιμοποιήσει το Νόμο Εσωτερικής Ασφάλειας για να μη λείψουν ο πόνος και η οργή από το καθημερινό τραπέζι του μεξικανών.
Πριν λίγες μέρες, ο κύριος Enrique Peña Nietov είπε πως το 2017 ήταν μια καλή χρονιά για το Μεξικό. Ακούγοντάς κάποιος αυτή τη δήλωση, αναρωτιέται μήπως εκτός από την αιδώ και την αξιοπρέπεια, του έχουν ακρωτηριάσει και τον εγκέφαλο, και παρουσιάζει το σύνδρομο του μέλους «φάντασμα»: δεν έχει πλέον εγκέφαλο, αλλά λειτουργεί σα να είχε.

***

«Όλα εξαρτώνται από την οπτική γωνία», μας λένε οι χίλιες γλώσσες της Εξουσίας. «Δεν υπάρχει μόνο μια αναγνωρίσιμη πραγματικότητα, αλλά πολλαπλές οι οποίες εξαρτώνται από διαφορετικά σχήματα».
Σας ρωτώ λοιπόν:
Όταν έχει συντελεστεί κάποιο έγκλημα, η εξήγησή του εξαρτάται από ποια οπτική γωνία το βλέπουμε ή μπορούμε να το αναλύσουμε με τη βοήθεια των επιστημών;
Ευχαριστώ για το αυτί και τη ματιά σας, και κυρίως για το αντιδημοφιλές επιστημονικό σας έργο.

Από το CIDECI-Πανεπιστήμιο της Γης, Chiapas.
SupGaleano.
Μεξικό, Δεκέμβριος 2017.

Από το σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Εξαρτάται

Στην αίθουσα διδασκαλίας μιας ζαπατιστικής κοινότητας, η λειτουργός εκπαίδευσης ρωτά το κοριτσάκι που αυτοαποκαλείται «Ζαπατιστική Άμυνα», αν έκανε την εργασία της.
Στο σακιδιάκι της μικρής μπορεί κανείς να διακρίνει την ουρά του γατόσκυλου, που σίγουρα χώθηκε για να προστατευθεί από το κρύο που ντύνει το πρωινό.
Η Ζαπατιστική Άμυνα σηκώνεται όρθια και λέει:
«Δασκάλα, αυτό εξαρτάται».
«Πως εξαρτάται; Δεν καταλαβαίνω», ρωτά η δασκάλα σχεδόν αντανακλαστικά.
Η Ζαπατιστική Άμυνα βγάζει έναν στεναγμό παραίτησης, καθώς σκέφτεται «τι να κάνουμε, πρέπει να επαναλάβω τα μαθήματα πολιτικής στη δασκάλα».
«Και βέβαια. Για παράδειγμα», λέει η μικρή καθώς κοιτά με την άκρη του ματιού της αν η σκιά της ceibavi δείχνει την ώρα του σχολάσματος, «έχετε μια συντρόφισσα που το όνομά της είναι ντοκτόρα (γιατρίνα) και το «επώμυνό» της μαργαρίτα».
«Επώνυμο» προσπαθεί μάταια να τη διορθώσει η λειτουργός, «Λέμε «επώνυμο».
«Αυτό τέλος πάντων», αποκρίνεται η Ζαπατιστική Άμυνα που δεν ασχολείται με ασήμαντα πράγματα, «το όνομά της λοιπόν είναι ντοκτόρα. Ωστόσο, υπάρχουν πολλές που είναι ντοκτόρες (γιατρίνες) ή γιατροί, αναλόγως. Γιατί, πχ, υπάρχει ο Ντοκ, τον οποίο ρώτησε μια φορά ο SupMoy αν ξέρει να θεραπεύει και ο Ντοκ του είπε όχι, και τότε γύρισε το μάτι του SupMoy, όπως κάνει δηλαδή όταν τσαντίζεται. Τότε ο SupMoy του λέει «τότε δεν είσαι ντοκτόρ». Και τότε ο Ντοκ στρέφει το βλέμμα του στον SupGaleano ευελπιστώντας ότι θα τον βοηθήσει, αλλά ο SupGaleano άρχισε να καπνίζει την πίπα του, με άλλα λόγια έκανε την πάπια. Εξήγησα

λοιπόν στον SupMoy ότι μπορεί να είναι Ντοκ αλλά του λείπει το επώμυνο. Πως είναι ο Ντοκ Raymundovii, που μπορεί να μην ξέρει να θεραπεύει με φάρμακα, αλλά ακόμα κι όταν η κατάσταση είναι πάρα πολύ άσχημη λέει «κουράγιο». Ακόμα κι όταν πρόκειται να του κάνουν ένεση εκείνος λέει «κουράγιο».
Μια μέρα λοιπόν ήρθε η Ντοκτόρα Μαργαρίτα που το επώμυνό της δεν είναι πάντα Μαργαρίτα. Μερικές φορές είναι «μαργάρα», εξαρτάται αν θα σου δώσει χάπι, σιρόπι ή θα σου κάνει ένεση.
Με πήγαν λοιπόν στη ντοκτόρα για να με εξετάσει, αυτό είπαν οι μαμάδες μου. Πάω λοιπόν στη ντοκτόρα και βλέπω ότι στο τραπέζι υπάρχουν εγκληματικά όπλα όπως θα 'λεγαν κάποιοι, δηλαδή ενέσεις. Σκέφτομαι λοιπόν «πρέπει να κάνω μάθημα πολιτικής στη γιατρίνα για να καταλάβει τον αγώνα».
Της λέω, που λέτε, ότι ως γυναίκες που είμαστε πρέπει να υποστηριζόμαστε μεταξύ μας και να μην κάνουμε κακό η μια στην άλλη. Η γιατρίνα έκανε πως κατάλαβε αλλά είδα καθαρά στο μάτι της ότι δεν είχε πάρει χαμπάρι τίποτε. Της λέω λοιπόν ότι, οι ενέσεις, πχ, μπορεί να είναι κάτι κακό αλλά μπορεί και κάτι καλό. Εξαρτάται. Για παράδειγμα μπορεί να είναι κάτι κακό όταν γίνονται σε ένα κορίτσι, γιατί, τι νομίζεις, εγώ θα μπορώ να κλωτσήσω τη μπάλα αν με πονάει το πόδι από την ένεση; Όχι, έτσι δεν είναι;
Μπορεί όμως η ένεση να είναι κάτι καλό, όταν για παράδειγμα γίνεται στον Pedrito, που ο αναθεματισμένος με κοροϊδεύει συνεχώς και λέει ότι οι γυναίκες δεν ξέρουμε ποδόσφαιρο και ότι είμαστε «αδύναμες».
Αυτό το «αδύναμες» δεν ξέρω τι σημαίνει αλλά κοιτάζοντάς τον κατάλαβα αμέσως ότι ο Pedrito δεν μας σέβεται ως γυναίκες που είμαστε. Γι' αυτό κι εγώ του έδωσα έναν αδύναμο φούσκο για να μάθει να μη μιλά άσχημα.
Τότε, η γιατρίνα προσπάθησε να μου ανοίξει πολιτική κουβέντα λέγοντας ότι οι ενέσεις είναι χρήσιμες. Εξαρτάται, της απαντώ. Της λέω λοιπόν ότι ως γυναίκες που είμαστε πρέπει να στηρίζουμε η μια την άλλη. Γι' αυτό καμία ένεση στα κορίτσια, μόνο στα αγόρια κι αν αρχίζουν να τσιρίζουν ένα χαστούκι για να κλαίνε δικαιολογημένα.

Μην νομίζουν και ότι η ένεση είναι κάτι καλό. Της εξηγώ λοιπόν ότι στα κορίτσια πρέπει να δίνει μόνο χάπια και σιρόπι, κι αυτό αν δεν είναι πικρό. Αν είναι πικρό, πρέπει να γράφει στην ετικέτα «μόνο για αγόρια».
Η γιατρίνα άρχισε να γελά, μάλλον δεν είχε καταλάβει καλά το μάθημα πολιτικής γιατί λίγο αργότερα είπε στις μαμάδες μου ότι πρέπει να κάνω εμβόλιο για ποια αρρώστια κι εγώ δεν ξέρω. Εσείς πιστεύετε ότι θα προχωρήσει ο αγώνας των «ως γυναίκες που είμαστε» όταν η γιατρίνα δεν μπορεί να καταλάβει; Τίποτε, όμως, μου έκαναν την ένεση, που με πόνεσε πολύ και κούτσαινα για αρκετό καιρό αλλά δεν έκλαψα… Εντάξει, έκλαψα λίγο, αλλά επειδή ήμουν έξω φρενών που δεν έχουμε πολιτική στον αγώνα. Κι επειδή δεν πήγαινα πια για προπόνηση, αν αργήσει να φτιαχτεί η ομάδα, θα φταίει εκείνη που δεν καταλαβαίνει από πολιτική.
Μετά λοιπόν πήγα να συζητήσω με αυτό τον κύριο που το όνομά του είναι «Cherloc» (Τσέρλοκ) και το επώμυνό του «Jol-mes» (Χολμες) (σημείωση: στα τσελτάλ, «jol-mes» σημαίνει κεφάλι σκούπας (κύτισου). Πρόκειται για ένα φυτό με το οποίο φτιάχνουν σκούπες για να καθαρίζουν τις καλύβες). Είναι λίγο παράξενο γιατί βρήκε ένα τέτοιο επώμυνο, αλλά μάλλον γιατί το κεφάλι του έτσι κι αλλιώς μοιάζει με σκούπα. Αυτός λοιπόν ο Jol-mes κάνει παρέα με κάποιον που το όνομά του είναι Ντοκτόρ και το επώμυνό του Waj-tson (Γουάχτσον), δηλαδή μαλλιά τορτίγια και ο καημένος έχει συνεχώς ένα ύφος σαν να μην καταλαβαίνει τίποτε. Εννοείται πως το γατόσκυλο δεν τον χωνεύει καθόλου γιατί συνεχώς του πάει γύρω γύρω. Γι' αυτό, όμως, δασκάλα, θα σας μιλήσω κάποια άλλη στιγμή, μην μου πάρει όλη τη μέρα η πολιτική εξήγηση.
Αν λοιπόν, με ρωτάτε αν έκανα την εργασία μου, σας λέω ότι δεν είναι σωστή η ερώτηση γιατί, όπως σας εξήγησα ήδη, εξαρτάται. Για παράδειγμα, «Sup» είναι ένα όνομα, αλλά λείπει το επώμυνο.
Γιατί αν το επώμυνο είναι Moy, τότε τα χαλάμε γιατί ο SupMoy δε με βοηθά και μου λέει ότι πρέπει να υπακούω στις μαμάδες μου.
Αν όμως το επώμυνο είναι «Galeano», τότε το πράγμα διαφέρει. Γιατί ο SupGaleano στηρίζει την αντίσταση και την εξέγερση, και αφήνει

το γατόσκυλο να κοιμάται πάνω στο κομπιούτερ του και τρώμε μαζί τα κεκάκια που κλέβει από την κοοπερατίβα.
Βέβαια ο SupGaleano λέει πως δεν τα κλέβει, αλλά τα δανείζεται, αλλά εγώ ξέρω ότι δεν τα επιστρέφει. Πώς μπορεί άλλωστε να τα επιστρέψει αφού τα έχουμε καταβροχθίσει με το γατόσκυλο; (το γατόσκυλο κουνά την ουρά).
Εγώ ρώτησα τον SupGaleano αν του έχουν κάνει ένεση και εκείνος μου είπε ότι απαγορεύονται οι κακές λέξεις στο γραφείο της γενικής διοίκησης.
Κατάλαβα λοιπόν ότι «ενέσεις» είναι μια κακή λέξη για τον SupGaleano, αλλά η ντοκτόρα Μαργαρίτα λέει πως δεν είναι. Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι «ένεση» είναι μια κακή λέξη αναλόγως, αν στην κάνουν εσένα ή στον Pedrito, ο οποίος παρεπιπτόντως είναι πολύ αναθεματισμένος γιατί με κατηγόρησε ότι του έδωσα σφαλιάρα και πως αυτό είναι έμφυλη βία. Το πιστεύετε; Εξήγησα στις μαμάδες μου ότι το μόνο που έκανα ήταν να υπερασπιστώ τον εαυτό μου γιατί ο Pedrito με πρόσβαλε. Με άλλα λόγια, θα λέγαμε πως εφάρμοσα την ισότητα των φύλων. Και οι μαμάδες πώς να σας το πω, δεν μπορούν να καταλάβουν τον αγώνα των «ως γυναίκες που είμαστε» και με τιμώρησαν απαγορεύοντάς μου να πηγαίνω στην προπόνηση. Κι εγώ τους είπα ότι το κρίμα στο λαιμό τους αν δεν συμπληρώσουμε ομάδα, αλλά εκείνες δεν καταλάβαιναν τίποτε, μου είπαν «ούτε ομάδα, ούτε τίποτε, να κάτσεις να κάνεις την εργασία σου».
Πήγα κι εγώ να κάνω την εργασία μου, πήρα το τετράδιό μου και τότε, το γατόσκυλο, που είναι εδώ μαζί μου, ξάπλωσε πάνω στο τετράδιο και άντε να το σηκώσεις. Πιστεύεις ότι μπορείς να κουνήσεις το γατόσκυλο όταν κοιμάται; Με τίποτε. Λίγο να το πλησιάσεις κάνει αυτό το γρύλισμα που στη γλώσσα του γατόσκυλου σημαίνει «αν με αρπάξεις, πέθανες». Σκέφτηκα κι εγώ γιατί να πεθάνω αφού είμαι μικρή ακόμα και δεν έχω προλάβει να μεγαλώσω. Και ο SupGaleano μου είπε μια μέρα ότι δεν είναι καλό να πεθαίνεις, ότι είναι πολύ βαρετό και δεν περνά η μέρα.
Και μια μέρα ο SupGaleano έβλεπε κάτι βίντεο με κάποιους ανθρώπους που δεν φαινόντουσαν καλά, αλλά εξηγούσαν ότι

αγωνίζονταν για να γίνει σεβαστός ο τρόπος τους. Τον ρώτησα λοιπόν αν ήταν άντρες ή γυναίκες κι εκείνος μου απάντησε: «Εξαρτάται». Με άλλα λόγια, το θέμα ή το πράγμα, αναλόγως, είναι ότι δεν αρκεί αυτό που βλέπουμε ή ακούμε, αλλά θα πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν μας πολλά πράγματα και πρέπει να ακούμε, αυτό είπε ο Sup. Γιατί, όταν βλέπουν εμένα, για παράδειγμα, πιστεύουν πως είμαι ένα κοριτσάκι που δεν σκέφτεται τίποτε. Αλλά όταν με ρωτούν, το πρώτο που τους λέω είναι ότι το όνομά μου είναι «Ζαπατιστική» και το επώνυμό μου «Άμυνα», και έχω πολλά πράγματα στο μυαλό μου. Με άλλα λόγια, εξαρτάται».

Καθ' όλη τη διάρκεια του κηρύγματος της μικρής, η λειτουργός εκπαίδευσης είχε αποκτήσει ένα ύφος παραίτησης. Όταν, όμως, είδε τον Pedrito, που καθόταν μπροστά, να σηκώνει επίμονα το χέρι, αναστέναξε ανακουφισμένη.

Όταν, λοιπόν, η μικρή σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα, η δασκάλα έδραξε την ευκαιρία λέγοντας:

«Λοιπόν, Pedrito, τι έχεις να πεις;»

Ο Pedrito σηκώνεται όρθιος και αρχίζει να επιχειρηματολογεί:

«Νομίζω πως η Ζαπατιστική Άμυνα δεν κατάλαβε αυτό που ήθελα να πω, γιατί όταν κάποιος λέει τη λέξη «αδύναμος/η», εξαρτάται από τα συμφραζόμενα…»

Το κορίτσι κοιτά τον Pedrito με ύφος του τύπου «θα μου το πληρώσεις αναθεματισμένε».

Η δασκάλα άκουγε καρτερικά την περίσσεια ευρυμάθειας του Pedrito, όταν χτύπησε το κουδούνι του σχολάσματος.

Βγήκαν όλοι έξω τρέχοντας, με πρώτη την Ζαπατιστική Άμυνα.

Αφού απομακρύνθηκε λίγο, έβγαλε το γατόσκυλο από το σακιδιάκι της και του είπε στο αυτί: «φαίνεται πως τη γλυτώσαμε».

Βλέποντας όμως τότε την λειτουργό εκπαίδευσης να μιλά με τις μαμάδες της, πρόσθεσε: «καλά, εξαρτάται».

Έφυγε τρέχοντας να βρει την εφεδρική μπάλα που φύλαγε ο Sup-Galeano στο γραφείο της γενικής διοίκησης με αντάλλαγμα να μη μαθευτεί τίποτε για την μυστηριώδη υπόθεση των εξαφανισμένων κεκακίων, που ήδη ερευνούσε, χωρίς εμφανή ζήλο, ο Elias Contreras,

επιτροπή έρευνας του εσεταελενε (EZLN).
Βεβαιώνω:

Το γατόσκυλο.

***

Στην αρχή της παρέμβασής μου σας είπα πως δεν επρόκειτο να μιλήσω για πολιτική, επιστήμη, ή τέχνη, ούτε να σας διηγηθώ κάποια ιστορία.
Είπα ψέματα; Μμ, εξαρτάται…
Ευχαριστώ.

Ο SupGaleano ψάχνοντας στην κοοπερατίβα για κεκάκια.

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΔΙΕΘΝΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ανακοίνωση της Παράνομης Ιθαγενικής Επαναστατικής Επιτροπή – Γενικής Διοίκησης (CCRI-CG) του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση (EZLN)

Μεξικό
29 Δεκεμβρίου 2017

Προς τις γυναίκες του Μεξικού και του Κόσμου
Προς τις ιθαγενείς γυναίκες του Μεξικού και του Κόσμου
Προς τις γυναίκες του Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης
Προς τις γυναίκες του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου
Προς τις γυναίκες της εγχώριας και διεθνούς Έκτης

Συντρόφισσες και αδελφές
Σας χαιρετάμε με σεβασμό και αγάπη, ως γυναίκες που είμαστε – γυναίκες που αγωνίζονται, αντιστέκονται και εξεγείρονται ενάντια στο σεξιστικό και πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα.
Γνωρίζουμε καλά ότι το κακό σύστημα μας εκμεταλλεύεται, μας καταστέλλει, μας ληστεύει και μας απαξιώνει όχι μόνο ως ανθρώπινα όντα, αλλά μας εκμεταλλεύεται, μας καταστέλλει, μας ληστεύει και μας απαξιώνει διπλά ως γυναίκες.

Γνωρίζουμε ότι τα πράγματα σήμερα είναι πολύ χειρότερα, γιατί, πλέον, σε ολόκληρο τον κόσμο μας δολοφονούν. Οι δολοφόνοι – πίσω από το πρόσωπο ενός άντρα κρύβεται πάντα ο πραγματικός δολοφόνος, το σύστημα– αδιαφορούν, γιατί καλύπτονται, προστατεύονται και μάλιστα ανταμείβονται από την αστυνομία, τα δικαστήρια, τα μέσα ενημέρωσης, τις κακές κυβερνήσεις και όλους τους από πάνω που βρίσκονται στη θέση αυτή χάρις στα δικά μας δεινά.

Ωστόσο, δε φοβόμαστε ή, ακόμα κι αν φοβόμαστε, ελέγχουμε το φόβο μας και δεν υποτασσόμαστε, δεν υποχωρούμε, δεν ξεπουλιόμαστε.
Αν λοιπόν είσαι γυναίκα που αγωνίζεται, που δεν συναινεί σε αυτά που μας κάνουν επειδή είμαστε γυναίκες, αν δε φοβάσαι, ή ακόμα κι αν φοβάσαι ελέγχεις το φόβο σου, τότε σε καλούμε να συναντηθούμε, να μιλήσουμε και να ακούσουμε η μία την άλλη ως γυναίκες που είμαστε.

Προσκαλούμε, λοιπόν, όλες τις εξεγερμένες γυναίκες του κόσμου στην:

ΠΡΩΤΗ ΔΙΕΘΝΗ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ.

Η οποία θα λάβει χώρα στο Caracol της Morelia, περιφέρεια Tzotz Choj, στην Chiapas του Μεξικού, στις 8, 9, και 10 Μαρτίου του 2018. Η άφιξη θα πραγματοποιηθεί στις 7 Μαρτίου και η αναχώρηση στις 11 Μαρτίου.
Εάν είσαι άντρας μάταια ακούς ή διαβάζεις την παρούσα ανακοίνωση, γιατί δεν καλείσαι.
Όσο αφορά τους άντρες ζαπατίστας, θα τους βάλουμε να αναλάβουν όλα τα απαραίτητα για να μπορούμε εμείς ανενόχλητα, να παίξουμε, να συζητήσουμε, να τραγουδήσουμε, να χορέψουμε, να απαγγείλουμε ποιήματα και να μοιραστούμε όποια μορφή τέχνης και πολιτισμού επιθυμούμε. Εκείνοι θα αναλάβουν την κουζίνα, την καθαριότητα και όλα όσα χρειάζονται.
Μπορείτε να συμμετέχετε είτε ως άτομα είτε ως συλλογικότητες. Για την εγγραφή σας υπάρχει η παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση: encuentromujeresqueluchan@ezln.org.mx
Γράψε το όνομά σου, από πού είσαι, εάν θα συμμετέχεις ως άτομο ή ως συλλογικότητα και με ποιο τρόπο ή αν απλά έρχεσαι για να γιορτάσεις μαζί μας. Δεν έχουν σημασία η ηλικία, το χρώμα, το ύψος,

η θρησκευτική πίστη, η φυλή και ο τρόπος ζωής σου. Σημασία έχει μόνο ότι είσαι γυναίκα και ότι αγωνίζεσαι ενάντια στον πατριαρχικό και σεξιστικό καπιταλισμό.

Αν θέλεις να έρθεις με τους γιους σου που είναι ακόμα μικροί, δεν υπάρχει πρόβλημα, μπορείς να τους φέρεις. Θα τους βοηθήσει να καταλάβουν ότι εμείς οι γυναίκες δεν είμαστε διατεθειμένες να συνεχίσουμε να ανεχόμαστε τη βία, τις ταπεινώσεις, τις κοροϊδίες και όποια άλλη μαλακία προέρχεται είτε από τους άνδρες είτε από το σύστημα.

Αν θέλεις να σε συνοδεύει κάποιος άντρας άνω των 16 ετών, αυτό εξαρτάται από εσένα, αλλά δεν θα μπορεί να προχωρήσει πέρα από την κουζίνα. Αν και από εκεί ίσως κάτι να μπορέσει να δει και να ακούσει, και άρα να μάθει.

Με άλλα λόγια, δεν πρόκειται να γίνουν δεκτοί άντρες που δε θα συνοδεύονται από κάποια γυναίκα.

Αυτά για την ώρα, σε περιμένουμε εδώ συντρόφισσα και αδελφή.

Από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού.

Για την Παράνομη Ιθαγενική Επαναστατική Επιτροπή-Γενική Διοίκηση του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση, στο όνομα των κοριτσιών, των νεαρών, των ενήλικων των ηλικιωμένων, των ζωντανών και νεκρών γυναικών, των γυναικών μελών των Συμβουλίων των Αυτόνομων Δήμων και των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης, λειτουργών, πολιτοφυλάκων, των ανταρτισσών και των ζαπατιστικών βάσεων στήριξης:

Comandantas Jessica, Esmeralda, Lucía, Zenaida και η μικρή
Ζαπατιστική Άμυνα.
Μεξικό, 29 Δεκεμβρίου 2017